

**ZIGURDS TEIKMANIS
VIRSRAKSTI UN ZEMTEKSTI
AGRĪNĀ DZEJA**

1. nodaļa "Dadaista vācelīte"

Biržas namā zirgi dzied

Biržas namā zirgi dzied,
Pērkoņnegaiss nepāriet.
Tad, kad pārstās lietišķ liet,
Sāks tie maratonu skriet.

Miera vējos nesas prāts.
Sakarīgs un neapmāts,
Tavā sapnī liegi krāc
Sirmot sācis mecenāts.

Kuļmašīnām grūts šis laiks:
Saimenieci drūms ir vaigs.
Gažām paiet vecs, bet slaiks
Pastnieks, kuļam paskats baigs.

Zināt visu ir par daudz.
Liels un stipris augtin audz!
Šobrīd viss ir tevīm ļauts,
Nav par daudz tev virsū krauts.

Tulīt beigs tas lietišķ liet.
Kamēr biržā zirgi dzied,
Ātrāk sāc par viņiem skriet,
Lai var mūžam laimē diet.

Bitīt, manu luteklīt

kārum kāres sejā spīd
saules gaisma tajās vīd
bitīt, manu luteklīt,
nevar tevi nepazīt

dienas vidū mākoņkalns
apcerīgi bērzos kalts
bitīt, manu luteklīt,
gribu turpu ceļu mīt

koku galos ūpji kauc
un pa brīdim pieri rauc
bitīt, manu luteklīt,
palīdzi man ligzdu vīt

rau, kur senais sāpju gars
viņa uzraugāmais bars
bitīt, manu luteklīt,
rētas mēdz ar nesadzīt

kam ir tava sejiņa
dusmu vagu lejiņa
bitīt, manu luteklīt,
tevim kaitēt nepatīk

vai tad vienā mierā tu
nu projāmceļu lūkotu
bitīt, manu luteklīt,
lūdzu, neaizlido rīt.

Degunradžu vilktos ratos

Degunradžu vilktos ratos
Esi tu pret savu gribu.
Blakus tev es līdzī kratos,
Negribot sev salauzt ribu.

Degunradžu vilktos ratos
Ir vēl citi braucēji.
Tie pa logu kāri skatās
Dārzos, ko tu audzēji.

No degunradžu vilktiem ratiem
Nejaudā tu izrausties.
No gažāmslīdošajiem skatiem
Nevar viegli atrauties.

Degunradžu vilktos ratos
Gaidi beigas braucienam,
Taču degunradžu prātos
Bremžu signāls nenoskan.

Degunradžu vilktos ratos
Paiet dienas, mēneši.
Milzu zvēri nebeigs kātot,
Kamēr riņķos zeme šī.

Dienas vidū maisa upi

Dienas vidū maisa upi
Pie tās vietas, kur tu tupi,

Vēja liekti zari strupi.

Pašā dienas vidū maisa
Upi tas, kas tevi raisa
Tad, kad vējš no zariem kaisa
Ziedus, nebīstas kas gaisa.

Ne jau pašā dienas vidū
Maisa upi tas, kas lido
Pie tās vietas, kur tu dzīvo,
Tur, kur koki zarus ziedo.

Visiem vējiem grēkus piedot
Neizdosies tā pa vieglo,
Vajag atrast ziedu viedo.

Dvēseles spogulis

Dvēseles spogulis
Putns bez astes
Vārgiem spārniem

Personīgs dublieris
Cilvēks bez pases
Viediem vārdiem

Pustukšs acs dobulis
Krājas kur lāses
Līdz pagriez uz sāniem

Veidols kas noguris
Drebošās apsēs
Netic vairs māņiem

Pagātnes moku rīks
Beidzot ir jānes
Aizjūras gārņiem.

Inalazidēt lēv tamu

Inalazidēt lēv tamu
Mutvādrīcībspēj kit lamu
Lieveņgaršas kārtojumā
Paldies tev, māt!

Vet ail divtiklielā saimē

Uzrauš vecnedusmīgs muss
Diesim laimē!

Un cēp krātas, tīšs nu čaklis,
Aiziet puspiecēlies čalis
Ķīmiskais sālis.

Ko muti šķobi runājot

Ko muti šķobi runājot
Tik liegi, šķelmīgi?
Es, tavām kājām šķērējot,
Vēl šķaudu domīgi.

Es acis mirkšķinu arvien,
Tu saki - tas uz kašķi!
Jel netaisi tu šķību skatu,
Vēlos tavu našķi.

Kad, kraukšķot kāju apakšā,
Šķīst smilgu ķekari,
Ar šķautnēm ķērpji rēgojas
Kā šķidri vakari.

Mums ejot, šķobi runājot
Tu muti šķelmīgi,
Un apstājoties paukšķi skan
Kā šķēršļi melīgi.

Kraukļi

Dipu, dapu - kraukļi peld,
Tiem jostā laimes pakavs sprauzs.
Uz muguras tiem zirgi sēd,
Kam laimes pakavs sen kā laužts.

Un - čirks - pa ceļam krauklīši
Nirst Atlantīdu uzmeklēt,
Bet zirgi, mīļie brālīši,
To negrib augstu novērtēt.

Tas laikam aiz tā iemesla,
Ka kalsnie zirgi neapjēdz
Kā nirt tik meistarīgi, kā
To pieprot kraukļu kaŗaspēks.

Un, lai gan ceļš uz zudušo
Vēl prasa ārkārtīgi daudz,
Tas kraukļus nav vis izsmēlis,
Kaut zirgi tos pa brīdim šmauc.

Jau dzelme drīz būs sasniegta,
Kur tumsā drupās svētums vīd,
Un kraukļi, acīm samiegtām,
Trenc zirgus prom un tālāk slīd.

Dipu, dapu - kraukļi peld
Un groza laimes pakavu.
Tie, Atlantīdu meklējot,
Vēl vago mūsu Daugavu.

Kur vēži vienā mierā sēd

Kur vēži vienā mierā sēd,
Tur vienkāršs cilvēks rītā ēd,
Un pīpe mutes kaktā kūp,
Kaut visa zemeslode drūp.
Tai laikā resns, cildens tēls
Prot aizvērties kā vakars vēls.
Tai stundā sitīs Koknesis
Caur biezu mūri - šķīdīs viss.
Vairs pusdienlaikā miera nav,
Kad pāragri tev draugi ļauj
Ar sevi pabūt vienatnē,
Pirms paspēj viņiem pateikt: "Nē!"
Un humorā, kas apkārt valda,
Centies paslēpties zem galda;
Bet, kad kaut kur malku skalda,
Atceries, cik dzīve salda!

Kviešu kūlis

"Urā!" dzied priecīgs kviešu kūlis,
Nākotni, kas konstruē.
Tomēr nepiebalso pūlis,
Viņu cenšas atturēt.

Agri kūlis modās, auga -
Rīta stundai mutē zelts.
Devās prom no dzimtā lauka,
Savas pašapziņas celts.

Atdūrās pret svešu zemi,
Apstājās kā zemē miets.
Gribēja viņš tomēr palikt
Svešu suņu neapriets.

Kas neriskē, tas nevinnē -
Ne vienmēr tas tā ir,
Jo riskēšana tomēr bieži
Beigas neizšķir.

"Ak vai!" raud skumīgs kviešu kūlis,
"Vajadzēja palikt man!"
Tomēr neklausās vairs pūlis,
Viņu liekas nemanām.

Miskaste ezera vidū

Miskaste ezera vidū
Kā smaragdzils pīlādzis kokā.
Miskaste ezera vidū
Atšķīrās paziņu lokā.

Miskaste ezera vidū -
Neiznīcināt to,
Jo braša un droša tā mundri
Joprojām mūs uzlūko.

Miskaste ezera vidū.
Grib īpaši izcelties tā,
Jo kādreiz tā Cesvaines pīlī
Bij' diženā paskatā.

Miskaste ezera vidū
Savulaik redzēja tālu.
Mājojot augstākā tornī,
Tai netrūka lietu nekādu.

Miskastei ezera vidū
Uzbruka nelaime liela -
Nogrūda viņu kāds lejā,
Tad pienāca mūžīgā ziema.

Miskasti ezera vidū
Nu apskalo ūdens jo lēni.
Joprojām tā stalta un braša,
Kaut apsmej to meitas un zēni.

Miskaste ezera vidū...
Uz mūžiem tai lemts tur ir būt.
Vai tiks reiz tā laukā no ūdens?
Mums atbildi neiegūt.

Mūžameža vidienē

Mimozkoka tupeles dus mūžameža vidienē,
Kur iezemieši eikalipta uzlējumu marinē,
Lai, klausījušies psihologos, spētu viņiem pateikt "nē"
Un atskārstu tad kādas dziņas īsti viņos dominē.

Tie, uzlējumu iedzerot, nu ik pa brīdim salutē
Un it kā nejauši tam pielej klāt mazdrusciņ alu vēl,
Un, sajaukdami datumus, tie Jāņos mācās karatē,
Un, pieres raucot, dienas vada savstarpējā sadursmē.

Lai, pārdozējot eikaliptu, varētu tie nosēdēt,
Tiem atliks čukstus visiem augstu laimi, prieku novēlēt.
Būs jādejo un jāauj kājās mimozkoka tupeles,
Līdz šim kas viņos raudzījās no mūžameža vidienes.

Par planētām un gaļas mērci

Uz Jupitera pavadoņiem
Beidzot rīta gaisma svīst;
Pāri zaļiem uzpirksteņiem
Maltās gaļas mērce līst.

Paturēt zem pūra sveci
Nav nemaz tik grūti;
Grūtāk celt uz mūža veci,
Elkoņi kam skūti.

Es lidinos kā medusbite
Šorītiņu brokastīs,
Kaut tava daiļā asinsrite
Mana vaiga nepazīst.

Pēc sauļas gardu zemesriekstu
Vistas ceļas spārnos,
Lai savu brīvo laiku šķiestu,
Ko tās neizprātos.

Bez stipras gribas audzinātiem
Uzticamiem aļņiem

Nav iespējami kļaudzināties
Pie tiem Rīgas vaļņiem.

Tu paraugies, cik šorīt skaisti
Maltās gaļas mērce līst!
Tomēr redzokļi ir laisti
Citplanētu laukos klīst.

Personāži

Vienkāršs, bet dižciltīgs mieramika.
Miegā viņš mēdz zobus griezt.
Māte viņam kādreiz lika
Dienām desu maizes ziest.

Izbijis, varonīgs kaŗavīriņš
Vēl patlaban zvilnī dus
Vecumdienas gribēja viņš
Pavadīt tā pussēdus.

Garmatains, atlētisks smukulītis
Vienā mierā vagas dzen,
Viņa ideāls nenovītīs,
Kamēr vien viņš grūti sten.

Domīgs, bet nemierīgs pierobežnieks
Katrurīt pa logu lūr.
Jāsaprot, ka skatiens nesniegs
Robežvietā celto mūr'.

Viensētas centīgais lauka strādnieks
Dienām saimniecībā klīst.
Naktīs tomēr sev tas neliegs
Citu lietās līstin līst.

Apķērīgs, izglītots, gaidīts cilvēks
Zina allaž, kas ir kur.
Kad tas beidzot mūsos ieslēgs
Zinības, kas liesmu kuŗ?

Plunkš

Plunkš! - un iekrīt ūdenī,
Kā jauna meita acis met,
Jā, iekrīt vesels lēveris
Kā lupatlēvers ūdenī.

Svētku drēbēs tērpusies
Ir ačgārnmalas sautētā
Vien' vista mērcē saldiskābā,
Lai būtu labā paskatā.

Jo šodien svētki pilsētā,
Un sanāk ļaudis visādi,
Bet daži tak nav tērpušies
Aiz vecuma, kas savācies.

Pat salā visuresošā
Mēdz daudzi koki salapot,
Jo, dzeļot, ēdot dienvidū,
Var vec' ar jaunu savienot.

Un atkal - plunkš! - pēc pateiktā
Tas lēvers iepriekšminētais
Vairs nebūs degunvazātais,
Jo attīrīsies viņā gaiss.

Rigodons

Rigodons, rigodons,
Hameleons, saksofons,
Patriarhāta biļetens,
Komivojažiera manekens.
Ak tu, baron kārtīgais!
Viensētmales prātīgais!
Atnes biezpienmaizes galu
Saldākam miegam!

Rigodon, rigodon,
Griezies kā tāds ceļamkrāns!
Acu māns, puķu stāds,
Vienkārškārtas melomāns.
Ziedu pļavā dadzis krāc,
Piepildīta vīna vāts,
Jūgendstils.

Rigodonu, rigodonu
Aizstāsim ar magnetofonu.
Zemeņogās vājdzirdīgs
Novecojis spēkavīrs.
Vainaglapām griežoties,
Rādās restorāns tāds liess
Kunga prātā.

Atā!

Rībēj' zeme šovakari 16.03.2015

Rībēj' zeme šovakari
Aiz upītes lejiņā.
Degunu tu nenokari,
Rādi prieku sejiņā!

Jo tur brauca trejdeviņi
Zivju tirgoņi pār lauku.
Pūš tos šurpu labie vēji,
Kamēr lieveni es slauku.

Skriet un nokavēt

Atdurties pret ieradumu,
Trolejbusu nokavēt
Var, kaut tūkstoš uzbērumu
Izdodas tev pārvarēt.

Kad vedīšu es staigāt Reksi,
Pavēlot tam taku mīt,
Tu tūkstoš reižu gaisā lēksi
Neredzamā dzenuļ.

Pēc tam tu cimdus pazaudēsi,
Kāpjot kalnā pēdējā,
Kur gaisa vāli vēsi,
Ledu virsū sasaldē.

Un kritis atkal sāksi joņot,
Dzīties pakal nākotnei,
Kur palaists trolejbuss nu soļo
Un tev gardi sejā smeļ.

Tā nakts ir šovakar

Tā nakts ir šovakar,
Kad pusdienosim mēs
No rīta, agrumā.

Tas nebūs rītvakar,
Kad vista olu dēs,
Un aizies labumā.

Uz vadža zobus kar
Un ugunskuru dzēs
Tai nervsabrukumā.

Kā māte dēlu baŗ,
Tā dara to ar' tēvs,
Par sekām nedomā.

Jau cita citu skaŗ
Pēc kārtas pasaules,
Kas klejo visumā.

Un tas bij' aizvakar,
Kad brokastojām mēs
Vēl pusnakts dzestrumā.

Tāfelkrāsā laistās sūkļi

Tāfelkrāsā laistās sūkļi,
Sasieti jau kviešu kūļi.
Bet, kad pienāk laiki dulli,
Rīdīt vajag trako bulli,
Ne jau miermīlīgo mūli,
Ko uz priekšu stumtin stūmi.

Kūpēja aiz kalna dūmi,
Tā kā dziesmā, tikai brūni,
Uztraukdami kaimiņsuni,
Likdami man iedegt guni.

Uz mani ko caur pieri glūni -
Veseli ir tavi krūmi,
Labāk nesanikno pūli.

Pienākuši laiki dulli,
Un, kad uzspīd gaismas kūļi,
Tāfelkrāsā laistās sūkļi.

2. nodaļa "Dzeja bērniem"

Bērzi pavasarī 19.03.2015

Itin no jauna kā piedzimis būtu
Bērzu sulās es piepeši jūtu
Maigu, saldu vēsumu,
Liegu, dzidru valgumu,
Malkojot dzīvību,
Jaunās dabas brīvību.

No bērzu sulām mēs veseli topam,
Klau, pieliesim vēlreiz pa pilnam stopam.
Daļiņu atliksim vēlākam,
Kādam mērķim cēlākam.

Bērzi!
Es atdotu visu, lai zustu jums rētas,
No jauna kas gadu no gada ir sētas.
Lolojot sevi, mēs aizmirstam dažkārt,
Ko sāpinām, darbības veicot sev apkārt.

Bet ziedonis, bērzi, jūs pasauks sev līdzī,
Un salapos pēdējais zariņš jau drīzi,
Un aizmirsīsīt jūs sulmīļu sejas,
Kad iztēlē griezīsīt priekpilnas dejas.
Un jutīsities no jauna kā dzimuši -
Dzīvības zari būs lapas drīz dzinuši.

Brīnumstars 13.03.2015

Iespīd sejā saules stars,
Manī mostas līksmes gars.
Spozme visam starot liek,
Daba brīnum' pilna šķiet.

Vakars nāk, bet gaismas daudz,
Gaiss svaigs mani ārā sauc.
Es skraidīt vēlos, laimē diet,
Arvien vēl putniem līdzī smiet.

Kas ir šis stars, kas pēkšņi mūs
Tā lolo, kamēr spēku gūst.
Caur kokiem tas jau ceļu zin'
Un gaismas takas mežos min.

Un pēkšņi ziema beigusies,
Jo saule šurp ir steigusies,
Nesot līdzī brīnumstaru,
Zinu – visu paveikt varu!

Cepešpannā desas kūp

Cepešpannnā desas kūp,
Pār viņām kuis zeltains siers;
Gardi gatavot man rūp,
Tad sirdi pārņem tīkams miers.

Plītij virsū katls likts,
Tur iekšā vārās smaržīgs borščs;
Zinu - mielasts izdosies,
Nemaz tas nevar nebūt foršs.

Uz grila tīk man vistu cept,
Nekad vairs viņa nelidos,
Jo, pārkaisīta pipariem,
Tā nonāks mūsu vēderos.

Kūkas, bulciņas un kēksi
Garšīgi ir, jā, nudien!
Ja tos bieži ieēst mēgsi,
Uzbarosies ātri vien.

Siekalas jau mutē skrien,
Ēdamgaldu ieraugot;
Slavēts ēdiens top arvien,
Apetītei pieaugot.

Uz galda viena svece kūp,
Apēsts arī ķimeņsiers;
Kāds aiz galda kājas klūp,
lestājas gan pēc tam miers.

Divas dzimšanas dienas vienā gadā

Dzimšanas dienas man šogad bij' divas,
Kāpēc, nevaicā.
Vai kļūda tā bija, vai liktens tā lēma,
Tā bija tik un tā.

Droši vien domā, ka neesmu vispār
Pie pilna prāta es,

Bet nemelošu, ja teikšu - man šogad
Bij' divas dzimenes.

Ko darīt, ja izdodas cilvēkam piedzimt
Vienreiz un tad otrreiz.
Piedzimu, nebija pusgads pat riņķī,
Izkūņojos vēlreiz.

Labi jau labi, es, iespējams, tagad
Patiešām jokojos,
Bet ticēsi manim, kad dzimšanas dienas
Tev divas dzīve dos.

Pēc misēkļiem - atminos - nebija jāmeklē
Tālu tad, kad man
Dzimšanas dienas bij' divas pēc kārtas -
Tik tiešām, jā, nu gan!

Kontroliere 15.03.2015

Kontroliere pūcīga,
Rīcība tai cūcīga.
Izliekas, ka neredz daudz,
Bet pēkšņi jau pie auss tā sauc:
„Es redzēju, kā iekāpāt,
Vagonāi sarāpāt,
Un jāmaksā būs makten dārgi,”
Iznāks man vēl jauni svārki!”

Cik jocīgi, ka sākotnēji
Par kontrolieri gardi smēji.
Var maldinošs būt iespaids pirmais
Kā kontrolieņa amats sirmais.

Mājupceļš

Mājupceļš. 20.02.2015

Laiks skrien tik ātri, es noticēt nespēju,
Kur gan tas rod tādu traukšanās iespēju.
Mierīgi ritēt tas prot tikai reti,
Viņa dēļ izmainās gadsimtu meti.

Aiz vilciena loga vīd pilsētas mūri,
Steidzīgās sejas un gaisotne sūra.
Ilgas pēc mājām man sirdi jau dursta,

Bet apņēmīgs es šeit vēl nenogurstu.

Pilsētas apkārtnē allaž ir drudžaina,
Gadsimtiem paskatu spītā tā nemaina.
To zina tas laiks, kas te pielāgojas,
Un, steigdamies līdzi, tas nežēlojas.

Debesis pelēkas, dūmeņu aizklātas,
Kādreiz tur mājoja cerības vairākas.
Pilsētā paveģas iespēju tūkstošiem,
Tomēr tā sastopas skatieniem mulstošiem.

Vilciens jau izbraucis, priecīgs nu vēroju,
Ātri un viegli kā ceļu es mēroju.
Pelēkā pamale lēnām sāk krāsoties,
Brīnišķos toņos tā tomēr māk lāsoties!

Jo tuvāk es mājām, jo mazāk tās steigas,
Darbdienu trakumam pienāks reiz beigas.
Sirds mana straujāk pukst ilgajās gaidās,
Lūpas man neviļus savelkas smaidā.

Laiks skrien tik ātri, bet vienu es zinu –
Vietā, kur pirmājo soli es minu, –
Dzimtajās mājās šim laikam tīk kavēties,
Jaukākas vietas es nevaru vēlēties.

Migla 26.02.2015

Sniedzīņš ir snidzis – tā pamodies nospriežu -,
Snieg tas vēl joprojām.
Devies pie loga, es rokturi nospiežu,
Atskārstu, skatu kas bojā.

Milzīgiem vāliem pa pilsētu veļas
Migla, kas dzestrumā tīta.
Tas tak nav sniegs, kas man mutē jau smeļas,
Tā migla vien nepazīta.

Ziemā ko tādu tik reti var redzēt,
Domāju – sapņos vēl mītu.
Drīzāk tad lietūs nu sāktu pat mērcēt,
Tas skatu jau nelaupītu.

Vai miglu kāds sūta? Nu, kas mums nav jāredz?
Tik daudz ir šo noslēpumu!
Kas ir tas dīvainais miglainais priekšmets,

Kas apkārtni padara drūmu?

Vai rīts ir vai vakars, es sajūtu gaisā,
Ka miglai ir uzdevums.
Es redzu, ka pasaule mājo tās maisā,
Vēl nezinot visiem to mums.

Par plāceni un rāceni

Bija melnbalts plācenis.
Viņam draugs bij' rācenis.
Rācenis bij' dzeltens,
Plācenis bij' melnbalts.

Sadomāja abi draugi
Cimos iet pie frikadeles.
Sataisījas, taču - raugi -
Pēkšņi atskrien divas peles.

Viena stāsta laika ziņas,
No otras pēkšņi nav ne miņas.
Pirmai pelei balss top barga:
Neesot šiem lietussarga.
Kā tad ceļā došoties?
Tūlīt lietus sākšoties!

Apsaukājas kalsnā pele,
Kamēr dusmās plācenis
Neizbeidzot zirni zelēt,
Sarkans paliek izmisis.

Viss ir labs, kas labi beidzas:
Otrā pele šurpu steidzas.
Saka: "Labāk ciemos iesim,
Visi kopā skrietin skriesim.
Nebūs no tā lietus miņas,
Rītdienas tās laika ziņas!"

Pārdomas koncertā 09.03.2015

Meldija smeldzīga jaucas pa gaisu,
Skatos es apkārt – tik daudz šeit ir vaibstu.
Ko izjūtam, mūziku dzirdot, mēs šodien?
Sakām arvienu: "Jel dziesmiņu rodiet!"

Daudz ir šai plašajā pasaulē valodu.

Kā lai te vispār ko zaudētu atrodu?
Bet ir viena mēle, ko visi mēs protam,
Nav pielīdzināma nekādām tā rotām.
Tā mūzika iraid, kas sirdī mums mājās
Un mūžīgi priecēs kā stipros, tā vājos.

Pēdējais ledus 21.02.2015

Sniega drīz nebūs, bet ledus vēl turas,
Jo ziemas tam stinguma piepūstas buras,
Pēdējais sniedziņš jau kust šeit ir sācis,
Bet ledus ir pārāk daudz saltuma vācis.

Ledu, ko tiepies, tu neiederēs!
Vai tu gan kādreiz sev apkārt maz veries?
Zaigojies saulē, bet sirds tev ir auksta,
Pavisam tev kļuvusi ledaina plauksta.

Ticu, ka drīzi vien pienāks tā diena,
Kad gāzīsies negantā stinguma siena,
Un Daugavā, kuis kā pirmšķirīgs medus,
Izies no vietas pats pēdējais ledus.

Pie galda 24.02.2015

Frikadeļu zupa galdā,
Neviena seja šeit nav pikta,
Acis nenovērst no saldā,
Bet jāēd zupa, priekšā likta.

Sarunas sit vilni augstu,
Galda rīki šķind un skan.
Maizes šķēli neapgrauztu
Padod blakussēdis man.

Garnelītes marinādē,
Cūkas šķiņķis izžāvēts,
Sēnes, zirņi, karbonāde,
Rācenītis izsautēts.

Saimeniece, kā tu proti
Gatavot tik garšīgi?
Ēdieniņi tevis dotie
Gardi ir un smaržīgi.

Kartupeļi, griķi, rīsi,

Kūpinājums pirmšķirīgs,
Salāti un gurķi īsi,
Augļu saldaiss debešķīgs.

Vakars rit uz otru pusi,
Ēdieni vēl nestāj birt.
Sēdētāji paliek klusi –
Ja ēdīs vēl, tad dabūs mirt!

Vasaras sajūta 02.03.2015

Man sajūta tāda, ka vasara būtu,
Bet pats būtu apēdis es kaut ko rūgtu.
Ziema nav galā, bet nojausma tāda,
Ka pasaule šodien man vasaru rāda.

Bet jūtu, ka rūgtums vēl nepāriet,
Jo debesis nebeidz to ūdeni liet.
Kas vasara ir, ja es nespēju saprast,
Kā zudušo laimi šo brīdi vēl atrast?

Un sajūta nezūd, tā kvēlo kā liesma,
Un sirdī man ieskanas aizmirsta dziesma.
Ir jātīc, ka tālais var būt arī te,
Kā saltumā vasaras saulīte.

Ziedonis nāk 18.02.2015

Ziema jau apdara pēdējos darbus -
Saldē un izsvaida atvadu pārslas.
Gribas ticēt un domāt – varbūt
Šī ziedoņa rokas būs maigas un dāsnas.

Kad izeju laukā viens pats es no rīta,
Tur paveras aina, kas priecē man sirdi:
Tur rītstundas krēslā, kas dūmakā tīta,
Dzied pirmajie putni, vai tu tos jel dzirdi?

Naktis tiks izstumtas iz savas vietas,
Kur mēnešiem ilgi tām neklājās būt.
Un rokas tām stipri un cieši tiks sietas,
Jo gaismai reiz atkal būs virsroku gūt.

Lūk, tā nu es prātoju, vērojot starus,
Ko sen jau kā nebiju redzējis, slīdam
Pār ziemīgo tumsu, kas rītos jo gaŗus

Vēl brīžus sev kabatā redzēja vīdam.

Un patīk man domāt, ka pavasar's atnāks,
Ka saule mūs lolot un mierināt uzsāks,
Ka salam būs beigas un izkusīs sniedziņš,
Un ziedonī izbeigsies ziemīgais miedziņš.

Ziema 01.03.2015

Es veļos no kalna pa sniedziņu balto
Un nejūtu šodienas dzestrumu salto.
Es veļos, līdz atduļos pakājes malā,
Un zinu, ka šīsziemas prieki nav galā.

Es vēroju sauli, kas zobīgu rāda,
Tā aukstāko laiku ik dienas šī vada.
Un pasmaidot parādu zobīgus es,
Ko darītu mēs bez šīs saulītes?

Es skrienu pār tīrumu, nebaidos sala,
Jo debesis brīnīšķas sniegpārslas dala.
Es noveļos zemē un aizmirstu to,
Ko netīk man ikdienā uzlūkot.

3. nodaļa "Patriotiskā dzeja"

Balss 07.03.2015

Balss mainās –
Dzīva esot.
Lai nu tā būtu.
Nevienam tas nerūp.

Esot tā jānotiek,
Es saku: „Nē,
Pat ja tā dzīva,
Tad tikai tāpēc,
Lai skanētu
Kā senatnē.”

Cilvēk, vai jūti... 18.02.2015

Cilvēk, vai jūti, kas notiek tev apkārt,
Vai tiešām gan vēlies mūs visus šeit pakārt?
Jel atver nu acis un izej no alas!
Vai vēlies tu dzīvot uz noburtas salas?

„Vai es viens ko mainīšu?” Bez prāta tu runā!
Dzi, ieklausies likteņa pakavu dunā!
Tu neesi viens, kas te aplami melš,
Bez tevis vēl tūkstošiem vientiešu gvelž.

Tie mēnešus vienalgā vada bez steigas
Un saka, redz, tās jau nav viņējo beigas,
Un jautā, kas maināms, ja viss jau ir galā,
Kas ienesīs prieku šai bezceņa malā?

Lūk, tas nu ir skaidrs, tas vīd acu priekšā.
Kas nesīs to prieku reiz dzimtenē iekšā?
Cieņa pret valodu, zemi un tautu.
Tā vietā, lai promceļam kājas tu autu,
Padomā vien, ar ko lepoties vari,
Un cik gan tu bieži sev pāri nu dari.

Karsti 18.02.2015

Karsti. Tik karsti. Tik ļoti man karsti.
Un veltīgi tomēr to muti tu vārsti.
Šķiet, ka no vārdiem šeit taviem top tveicīgi.

Spēju vien slaucīt sev pieri jo veicīgi.

Un brīnies tu, domā, ka prātā es jūku,
Bet tikmēr es prātoju, kur lai nu mūku,
Līdz atskārstu – tam nav ne mazākās jēgas,
Nav man, kur slēpties no absurdās sērgas.

Un iegrimstu sevī, un neklausos vairs,
Tāpat tavi vārdi drīz klīduši sairs.
Tu neteic tos vārdus, ko senči reiz kopa,
No pērlītēm glīti tos likdami kopā.

Tu runā kā neganti klaigājošs pūlis,
Kur atskan tik nedzirdēts svelpienu jūklis.
Vai vēlies tu dzīvot kā svētuma zaimotājs,
Neceļos nonācis, aptumšots klaiņotājs?

Galva man kūp. Cerības drūp.
Jo vienaldzīgs tiepies tu, kas gan tev rūp?
Tu gaišāku nākotni nevēli mums,
Jo kas gan pēc latviešu valodas skums?

Kamīns sen izdzisis, kas ir šī svelme?
Kas ir šī dvēseli plosošā vēlme?
Un tomēr tu veltīgi vārdus vēl bārsti.
Karsti. Tik karsti. Tik ļoti man karsti.

Oda latvju valodai

Šorīt aiz loga skan mūzika, klau,
Cik skaisti, cik liegi, cik dzīvi!
Bet lūkojies atskāršu – dziedoņu nav,
Vien ļaudis, kas runājas brīvi.

Latviešu valoda, pateicos es,
Ka dāvā mums sevi ik dienas!
Es apzinos, kādu nastu tu nes
Bez atelpas itin nevienas.

Mūsu tēvu valoda
Ir sirmiem matiem skauta.
Vecum' ziņā konkurē
Ar mums vien leišu tauta.

Valodā mūsu senatne dzīvo,
Nesdama agrīno spēku.
Izmantosim reiz zemi šo brīvo,
Lai nebūtu runā mums grēku.

Lepni svešas mēles mākam:
Angļu, franču, - nezin ko!
Bet sargies pakļūt apakš vāka,
Nākotni kas aizēno.

Svešvalodu prast nav slikt',
Bet, pirms tā kļūst par tavējo,
Apdomā, vai cieši mīli
Valodu tu savējo.

Nemīlēdams valodiņu,
Tautas laiviņai kas bura,
Pārrausi tu pavadiņu,
Kas pie sirdsskaidrības tura.

Kas tik šeit nav pārdzīvots:
Kaŗi, likstas, mēŗi, bads.
Bet latvīm spēks ir Dieva dots,
Un valodai tas ir tāds pats.

Zem daudziem svešiem karogiem
Mēs tikām spiesti, mocīti.
Bet neļāvāties uzskatos
Tapt mainīti vai locīti.

Un neaizmirsām ne pavisam
Savu tēvu valodu.
To vienmēr pratām godā turēt,
Dzidra ūdens skalotu.

Mūsu senči asin's lēja,
Kaŗos sīvi cīnoties,
Lai mūsu zeme brīva taptu,
Valodai kur greznoties.

Cik skaidra un cik melodiska
Valodiņa mana!
Tā laistās kā uz saules diska,
Kur spozmes allaž gana.

Kas cits to lolos, cildinās,
Ja ne mēs paši, latvieši.
Kuŗš tai uz gaismu ceļu klās,
Ja ne mēs, lepnie savieši.

Lai kādi laiki šeit ar' nāktu,
Pavisam droši zinu es –
Dziesmu, grūtā brīdī sāktu,
Neaizēnos nelaimes.

Un zvēru, ka līdz nāves stundai
Latvis sirdī būšu,
Savai dzimtai valodai
Vēlot saules mūžu.

*** 21.03.2015

Pagātne diemžēl ir aizmirsusies.
Ai, cik sen tā bija!
Ar putekļiem nu savijusies,
Aiztinas kā dzija.

Tad gan bija labi laiki,
Zinājām, kas darāms bij'.
Bet nu mēs neesam vairs slaiki,
Katrs, ko vien var, to rij.

Ir jāatceras sajūtas,
Kad nebija, kur vārdus paust.
Ir tagad āres iegūtas,
Bet esam sākuši tās grauzt.

Sidrābvīri

Sidrābvīri
Tumsā tīti.
Arvien tie staigā
Nemanīti.

Tie nevaid kungi, baroni.
Tie mūsu goda patroni,
Sidrābšūtos
Vadmal's svārkos
Tērtie tautas varoņi.

Komandanta stundā vēlā
Māk bez skaņas staigāt tie,
Bet grūti palikt apslēptiem,
Jo lemts tiem ielas tumsā būt
Vēl siržu gaismas spulgotiem.

Tos gaišā dienā nepazīt,
Jo maskās tērpts to sidrabstāvs.
Ne aiz iemesla, ka patīk
Viņiem ļoti karnevāls,
Bet tādēļ, ka viņiem rūp,
Lai solis paliek nemanāms.

Šķiet - neko tie nedara,
Tik staigā savā dīkumā,
Bet prastie ļaudis nemana,
Ka tad, kad ceļa līkumā,
Tie sidrabvīri paskatās
Ikvienā dzīves sīkumā,
Un pieraksta, kas vajadzīgs,
Lai sietu laika plūdumā,
To mezglīņu, kas izturīgs,
Kas savas dabas kūtumā,
Vis nebūtu tāds uzbāzīgs.

Tas vienā dienā piebriedis,
Mums visu dzīvi izmainīs,
Jo manīsim, ka priekšā mums
Būs neapejams mezglojums,
Ko tautai nāksies valā siet,
Lai patiesības ceļā drošā
Varētu tā beidzot iet.

Visiem laikiem ir savs laiks,
Būs laiki, kuŗiem nāves vaigs,
Kad tautas liktenis tiks šķirts,
Ikviens kad paliks bāls kā krīts.

Tad baigā vēršā stundā nāks
Tie, sidrabdrēbē ietērptie,
Un izmantos, kas gadiem krāts,
Lai ēna sevi projām vāc.

Sidrabvīri
Joprojām dzīvi.
Bet ordenis tiem nepiešķirts.
Es lūdzu Tevi, Dievs, lai viņiem
Allaž pukstētu vēl sirds.

Tu slāji bez stājas... 18.02.2015

Tu slāji bez stājas, kaut vājas tev kājas,
Skumjas tik krājas, un tālas tev mājas.
Projām tu gāji pa nez kādu klāju,
Dumbrāju, mīksnāju, malduguns slīksnāju.
Izklāji paklāju, raudzījies, domāji,
Kas tas par tīklāju, kas tas par stublāju?
„Kas notiek pasaulē?” taujāji, vaicāji.
Atbildu: „Pārāk daudz apkārt tu lodāji,
Stindzināji, nezināji,
Zudināji.”

Sirds mana stājas,
Skaties, vīd rājas!
Tās rāda, kur mājas.
Bet acis tev vājas,
Tur skumjas vien krājas...

Vērtības 12.03.2015

Saki tu šādi
Un pieturies pie tā.
Un vēl mēli rādi.

Neticu, ka nav nekā,
Kur vajadzētu tevim būt
Līdz nāves stundai tavējai
Tam, ko jauniem neiegūt,
Nekad kam nebūt nešļavai.

Es jaušu - tomēr tevī ir
Kas dziļi mītošs, skaidām klāts.
Nu ļauj tām beidzot zemē birt,
Lai liels sāk augt tavs vērtībstāds!

Šīs vērtības mums piedzimstot
Ir katram dāvātas.
Bet cik gan daudzi nomirstot
Var zvērēt, ka tās lolotas?

4. nodaļa "Daba un dzīve"

Apses nāve 26.02.2015

Reiz bija apse pie manām mājām,
Tā Daugavā vērās.
Tai skaista un stalta bija stāja,
Un lapas ūdenī bērās.

Gadiem tā bija tur stāvējusi
Daugavas malā,
Visu vēsturi redzējusi
Galu galā.

Laiks ritēja nežēlodams uz priekšu,
Tas pasaules diženākais spēks.
Teica: „Ja apsi es nenoliekšu,
To izdarīs ūdeņu rēgs.”

Vecā apse pamazām mira,
Pavisam šķība tā kļuva.
Pēdējie ziedi tai apkārt vēl bira,
Pamats zem kājām tai gruva.

Ar saknēm, tā bij' izrauta,
Un nogāzusies lejā.
Tai dzīve bija sagrauta,
Un ūdens auksts bij' sejā.

Ar sāpēm skumji raugos es,
Kur vīd nu zeme cieta.
Vairs mīļās apses nebija
Tur, ierastajā vietā.

Es mēdzu vērot saulrietu
Un apsi atminos.
Ja spētu – es to uzslietu,
Tad skumjas aizlidos.

Liets 03.03.2015

Ir pienācis pavasars,
Mostas dabas gars,
Bet debesis tumšas,
Pār mani sagumušas.

Jau vairākas dienas
Bez apstājas vienas
Lietus līst,
Bet apkārtne vīst.

Ziema kad bija,
Tad nelija,
Bet saltumu negribējām,
Paciest to nevarējām.

Nu pavasar's atnāca,
Sniegu tas aizvāca,
Bet atnesa vietā
To ūdenī lietā.

Atkal ir slikti –
Redz, nav, kur mums likties.
Ko tad mēs gribam?
Jūtam vien laiku zibam.

Nekam vairs nav nozīmes,
Atradīsim pazīmes,
Pēc kuŗām vadīties,
Lai varētu žēloties.

Un asaras mūsu
Tad darinās rūsu,
Par lietu tās kļūs
Un samērcēs mūs.

Lietuslāšu dejā 29.03.2015

Acis miedzu, lietus ass
Spēji sitas sejā.
Sajūtos es aplam mazs
Lietuslāšu dejā.

Ar katru lāsi tumšāks kļūst,
Un pēkšņi apmaldos.
Virs manis kokiem zari lūst,
Bet tomēr savaldos.

Daudzas stundas pagāja,
Zūd laika izjūta.
Domas prātā sajuka,
Nāk nakte nelūgta.

Es izmisumā zemē krītu,
Paliek tikai atmiņas.
Es atceros, kā kādu rītu
Iepriecēja atziņas.

Bet pusnakts lietū nu es salstu,
Jūtu, nākotne kā dziest.
Es domās redzu pulksteņvārstu,
Vecos laikus neatgriezt.

Acis miedzu, lietus ass
Spēji sitas sejā.
Sajūtos es aplam mazs
Lietuslāšu dejā.

Vējš 25.02.2015

No kurienes vējš šeit ir atnācis,
Kas cilvēku smaidus ir aizvācis?
No kurienes lido to ledainā dvaša,
Kas liekas tik naidīga, ļauna un aša?

Pa istabu caurvējš ir atsācis staigāt,
Un izgaro siltuma klātbūtne maigā.
Pat neredz nekādas vairs pavērtas spraugas,
Bet caurvējš nu pārdroši apkārt sev raugās.

Dzīve šī vējiem ir caurstrāvota,
Kaut nu tā būtu līdzsvarota,
Turklāt šiem vējiem ir svešādas sejas,
Kas atstāj aiz sevis vien pustukšas ejas.

Apaļa zeme šī, žēl, ka ir tā,
Ka vaina ir vienmēr tās paskatā.
Vēji, ko negribu sajust uz mūžiem,
Nu atgriežas rokām to pilnām ar dūžiem.

Ko iegrib šīs šalkas, šīs brīzes, šīs pūsmas?
Tik maz tām ir prieka, tām prātā vien dusmas.
Nav vietas bez vētras, nav laika bez vēja,
Kas tagad smeļ skaļi, kā pagātnē smēja.

Aizlido putni 2015. gada jūnijs.

Ir redzams – dienas Tsākas top,
Mūsu saule šķiet tik tāla.

Tā skatienus vairs nesastop,
Paliekot itin bāla.

Gadalaikiem vairs nav nozīmes –
Tie vienādi kļūst.
Vējam ik dienas pieaugot,
Ozoliem zari lūst.

Skaties! Vīrs apvārsņa aizlido putni,
Tie laimi cer tālumā gūt!
Vai tiem būs lemts reiz atgriezties
Un uz visiem laikiem te būt?

Vējš pieneņpūkas izkaisa,
Ļaudis paliek klusi.
Tālumā atskan negaisa dārdi,
Bet tu joprojām dusi.

Naktstaurenis 2015. gada decembris.

O, pusnakts stunda,
Tik tumša un vējaina,
Kāpēc tik drūma šķiet tu?

Redzu – aiz loga,
Manas sveces vilināts,
Kāds naktstaurenis laidelējas.

Bet, kad svece nodzēsta,
Tad tumsa viņu sagūsta,
Un vēja brāzmas sajauc ceļus,
Visas takas svešas kļūst.
Apkārt ēnās zari lūst,
Un bailēs trīc tam sirds,
Kaut augšā zvaigznes mirdz.

Grūtās domās ieslīgstu es,
Raugoties, kā dūmu pavediens
No sveces kāpj.

Cik gan daudzus naktstauriņus
Pievīlusi
Gaisma izdzēsta.

Bet, kad svece nopūsta,
Kad šķiet, ka tumsa sagūsta,
Tad, naktstauriņ, uz augšu veries!

Zvaigznēs jaunu spēku rod
Un ēnām sevi neatdod!
Droša taps tev sirds,
Kad zvaigznes mirdz.

5. nodaļa "Liktenīgums"

Bezdibenis 22.03.2015

Nav dūmu bez uguns, nav dienas bez nakts,
Kopš pasaules sākuma bezdibens rakts,
Kur iekrīt bez mitas kāds nelaimīgais –
Nav nozīmes, ļaunais vai nevainīgais.

Kur atrodams milzīgais bezdibenis,
Tas nekrietnais, savtīgais izdzimtenis?
To redzēsi tikai, kad būs jau par vēlu,
Kad tapis tu būsi par tumsības tēlu.

Jo vairāk tur iekrīt, jo lielāks tas plešas,
Tur jāmokās būs un vēl jāpaliek bešā.
To ceļu uz augšu māc atrast vien daži,
Pēc tam tiem uz pēdām min likteņa naži.

Uztver šīs rindas kā brīdinājumu,
Apkārt ir pārāk daudz vilinājumu,
Izvēlies ceļu, kas nevedīs postā,
Bezdibeņa tumsības ostā.

*** 18.03.2015

Dzīve vairs nav dzīve,
Tai līķauts apkārt tinas.
Uz katra stūŗa uzglūn rēģi,
Nekas vairs neatpinas.

Kas aizsāka to, un kas atraisīja?
Vai maz to var zināt?
Apkārt man vīd tikai baismīgas sejas,
Kas cenšas aizvilināt...

Es lūkojos vakara dūmakas tālē... 23.02.2015

Es lūkojos vakara dūmakas tālē,
Tai rasā, kas veidojas mitrajā zālē,
Un aizmirstu priekus es, tagadni redzot,
Kad likteni jūtu es, acis sev sedzot.

Ieslīgstu dvēseles dzīlēs, kas šobrīd
Vēl nezina, kas gan tai nākotnei piemīt,

Ko rītdiena nesīs, ja šodienu nespēju
Izbaudīt, jūtot sev apkārt vien bezvēju.

Nogrimstu jūrā, kas prātā man plešas.
Tur ieraugu sejas, kas baigas un svešas;
Tur dēmonu radības savādi vēro
Gan mani, gan vidi šo dīvaini sēro.

Tur dzirdu sen aizmirstu cilvēku stāstus,
Kas aizskaņ man sīkākos apziņas vārstus,
Bet kā lai es zinu, ka ticēt tiem varu,
Vai dzīvē maz iegūs tie būtisku svaru?

Kamēr es prātoju, melna un ellīga,
Pienāca nakts, kas man nebija vēlīga.
Dvēseli nomāc man domas vien sūras -
Vai izklūšu es reiz no apburtās jūras?

*** 24.03.2015

Ir pienācis laiks,
Bet kāds gan tas ir?
Kas jādara būtu?
Vairs grāmatu nav, ko šķirt.

Tik daudz ir runāts,
Sacīts, spriests,
Bet cik gan daudz ir darīts?
Laiks ir šķiests.

Izlietu ūdeni nesasmelsiet,
Ar laiku ir tāpat.
Raugieties, cik ir jau vēls!
Cik ātri nosirmojat!

Ak, beidzot sāksiet darboties?
Bet kas tad nu? Ak tu mūžs!
No gultas nevar piecelties,
Jo liktenis jau kapā grūž.

Ir aizgājis laiks,
Bet kāds gan tas bija?
Pirms aizmigāt uz mūžiem,
Jums gauži asaras lija.

Jel neļauj man doties prom! 25.03.2015

Jel neļauj man doties prom...
Liedz man aiziet!
Ne tagad, es nevēlos to,
Es negribu asinis izliet
Un nākotni sev aizēnot.

Kas mani rauj uz malu?
Es rokas izmisis stiepjū.
Bet neviens man nepalīdz,
Sāpēs seju es viebju
Un redzu – aust asiņains rīts.

Mani nogrūž no klints...
Es nejūtu to, kā es krītu.
Man apkārt šalko vējš
Ar nenogurstošu spītu,
Un pazūd dzimtais mežs.

Debesis paliek melnas...
Bez mazākā stariņa gaismas
Nu ieslīgst viss tai dūksnājā,
Kur mājō vienīgas baismas
Garā vājā.

Jel neļauj man doties prom...
Liedz man aiziet!
Kad atmiņas vien palikušas,
Palīdzi man rokas atsiet,
Kas stingas palikušas.

*** 02.04.2015

Mūsdienas protam daudzīnāt,
Pagātne pārāk tāla,
Bet jāsāk jel būtu mūs audzināt,
Kļūst sejas visiem bālas.

Paskat – tur soļo indivīds,
Bet diemžēl neredz tas,
Ka tur, kur viņa ceļš ir mīts,
Vīd laukā lamatas.

No slazda šī izkļūt nav iespējams –
To sargā pārāk daudz.
Uz mūžiem tu paliksi caurvējā,
Kas tumšos kaktos kauc.

Paklau, vai tiešām tā tavējā taka,
Miglā tu neredzi ļaužu,
Arvien kas jo līdzīgi tevīm vēl saka –
Ceļu šo sev tikai laužu.

Pasaule pārvēršas vienmuļā barā.
Vai reiz šeit gaisma spēs izšķīlties?
Laimi mēs redzam tik savtīgā varā,
Kas pretim nakts melnumam allaž tik ies.

Varaskāre 2015. gada oktobris.

Paskat vien – kā tie skrien!
Tūlīt pakritīs un cits citu rīs.
Acis glūnēt nerimstas,
Kaut aklas tās.

Vēl aizvien
Tie nikni lien,
Un pāri miroņiem
Lauž ceļu elkoņiem.
Sirdis pukstēt nestājas,
Kaut purvā mētājas.

Varbūt kādreiz negaiss mitēsies,
Un diena ar nakti roku rokā ies.
Tad elki īstā gaismā nāks
Un atbaidoši palikt sāks.

6. nodaļa "Sabiedrības, apcerīgā, psiholoģiskā dzeja"

Atziņas 05.03.2015

Pie dēļa tās nepiespraust.
Ar varu tās nesagrauzt.
Kā koku tās nesalauzt.
No sevis tās nenotraust.

Neiegūt mums atziņas
Kā ārstu izziņas.
Kur tieši tās mīt,
Mēs zināsim rīt.

Tās apkārt mums.
Tās namus jums.
Tās jāmeklē būs,
Bet ne katrs tās gūs.

Atziņu atziņā rast,
Apziņu, apziņā bāzt –
Tas nesavienojami,
Bet neaizvietojami.

Jātic – ir iespējams,
Ka, dzīvot nespēdams,
Pat bezcerīgs cilvēks
Vairs nebūs tais atziņās pelēks.

Balāde visumam 17.02.2015

Pavisam citur, aiz zilajām tālēm,
Aiz pamales gala, kas pamazām bālē,
Virs vecajiem kalniem, kurp aizklejo domas,
Virs pasaules šīs, kur te pajumti rodam,
Virs planētas mūsu, kur padomus dodam,
Virs nostūra šā, kur vēl neliešus sodām,
Virs ligzdiņas mūsu, kur varoņus godā,
Aiz saliņas šīs, kas pa visumu lodā,
Mirdz miljoniem zvaigžņu, kas pārdroši spīd,
Kas labi zin' ceļu un tumsībā slīd.

Bet dažas no tām vēl tik bailīgi vīd,
Kā slēpdamas takas, ko uzdots tām mīt,
Kā bīdamās atklāt, kas dzīlēs tām mīt,
Kā cenzdamās spozmei jel priekšā ko vīt,

Lai aizklātu starus, tiem neļautu dīgt
Un ļautos reiz bezgala burvībā slīgt.

Kas mājo tai tumsā, kas allaž tur valda?
Vai murgi un rēgi, vai dzīve it salda?
Kas pateiks to gan un kas izdibinās?
Kas visumu kabatā ieslidinās?

Vai plešas tas lielāks kā burbulis briestošs?
Un vai tas reiz izgailēs pavards kā dziestošs?
Un vai tas reiz pārsprāgs, kad pienāks tā diena,
Kad visumam apkārt tiks nosprausta siena?

Zinu, ka dzīvodams nepagūšu,
Lai cik gan es grūtsirdīgi nu pūšu,
Jel redzēt kaut nieku, kaut nelielu daļu,
No tā, kas sev ļāvis tik milzīgu vaļu –
No visuma mūsu, kas mums ir kā mājas,
Bet reizē aiz varenas sienas kas stājas,
No tā, kas mums apkārt, bet reizē tik tālu,
No tā, ko mēs redzam kā ainavu bālu,
No tā, kur mēs ļaujam vēl atmiņām kust,
No tā, kurp jau steidz mūsu nākotne zust.

Burvība 08.03.2015

Pasaule zvārojas,
Bet man vēl kārojas,
Šeit un it visur,
Lai mani apbuŗ.

Burvji ir stipri,
Tie allaž ir ņipri,
Bet burves ir pārākas,
To burvības gaŗākas.

No laikmeta sākuma,
Pagātnes nākuma
Burvības gājuŗas,
Ļauŗus apmājuŗas.

Burvestība
Ir tikpat kā mīla.
Tās dēļ ir gan strīdi,
Gan gaismas svīdi.

Bez burvības pasaule

Būtu kā aizsaule.
Tā nezvārotos,
Burvības nekārotos.

*** 19.02.2015

Kāpēc gan ļaudis ir itin kā apsēsti,
Apspļaudot dobes, kur skaidrības iedēsti.
Vai cilvēks var tiešām tik akls gan būt,
Ka nerūp tam cits, kā vien labumu gūt?

Un jāvaicā, kas gan ir īsti tas labums?
Vai gadienā nevaids tas apziņas dobums?
Apziņas, kas mūs par cilvēkiem dara
Un noliedz kas pakļauties instinktam bara.

Kāpēc ir cilvēka dvēsele jāgrožo,
Atkāpi mazu no ierastā saožot?
Nespēju paciest es to, ko šeit redzu,
Vai tiešām uz mūžiem lai nākotni sedzu?

Nevar tā būt, ka tie manējie grēki,
Ko man ik uz soļa šeit piedēvē rēgi!
Protams, bez grēka gan cilvēku nava,
Bet pārestība šī tomēr ir tava.

Ceļš rit uz priekšu - gan dzīvosim, redzēsim,
Kādā vēl dobē tad beigās mēs nonāksim:
Tādā, kur skaidrības iedēsti mīt,
Vai tādā, kur lietus tumšs nepārstāj līt.

Domas 03.03.2015

Cilvēka prāts ir neizdibināms
Kā okeāns visdziļākais,
Ka meža zvērs nepieradināms.

Neskaidras domas tur mijas
Bezveidīgā mudžeklī
Bez garantijas.

Aizdomājamies ik dienu,
Arī es pats,
Kad apavus sienu.

Cilvēki runā – gudrāki kļūstam.

Lai nu tā būtu.
No ārpuses pūstam.

Sūras domas visapkārt,
Tās pārtop darbos,
Derētu aizdomāties dažkārt.

Rokas pēc ūdens stiepgas.
Vai tas ūdens?
To pagaršojot, sejas viebjas.

Neizprātojām pa īstam,
Kas jādomā būtu.
Mēs sevi nīstam.

Neizdomājām līdz galam mēs,
To, ko vajadzēja.
Neviens vairs durvis neatvērs.

Grēks 27.02.2015

Sliktas domas izprātotas,
Ļaunas lietas izgudrotas.
Kas mums liedz gan zemi šo
Par paradīzi izpušķot?

No iesākuma viss bij' labi,
Jauki bija ļaudis abi.
Grīstē sagāja viss drīzi,
Elpa pūta grēka brīzi.

Kas noveda pie pārestības,
Plosīja kas dvēš'les stīgas?
Nebija vairs labestības,
Trūka drusciņ apdomības.

Ir aizskrējusi senā ēra,
Baidījās tā ļaunā mēģa.
Zudis tak nav melnais spēks,
Ko ietvēr sākotnējais grēks.

Uz mūžu mūžiem nolemts tas –
Un tās nav tikai pasakas –
Līdz tam, kad pienāks ļaudīm gals,
To sirdīs mājos grēka sals.

Kas esam mēs? 26.02.2015

Šodien man prātā domu daudz,
Uz ielas ļaužu solī kladz.
Tik grūti ir jautājumu dzēst:
Kas esam mēs?

Liekas, ka sevi tik pazīstam,
Svešajam jābūt ir neīstam.
Ir ļauja, nav labības, kas tad sēs?
Kas esam mēs?

No kurienes nākam, uz kurieni ejam,
Vai pelnīti kausos sev dzērienus lejam?
Vai to vispār ir iespējams lēst,
Kas esam mēs?

Kur ir mūsu bagātība?
Apkārt valda vientiesība.
Kurš to zelta olu dēs?
Kas esam mēs?

Jādomā – ir taču uzdevums,
Kāds solīts, veicams pienākums.
Kad mēs šo zemi reiz sāksim mēzt?
Kas esam mēs?

Mēs esam sevi pārpratuši,
Nākotni sev nozaguši.
Kad varēsim reiz ko par labu vērst?
Kas esam mēs?

Kā jādzīvo mums? 20.03.2015

Kā jādzīvo mums un kas jāizmaina?
Vai jāsāk kā negudriem skriet?
Kas vecajai ikdienas rutīnai vainas?
Redz - daudziem tā vienmuļa šķiet!

Bet vienmuļais mēris nav vienīgais bieds,
No kā jābīstas rutīnai -
Tā vecuma sliekni vēl ātrāki sniedz,
Un lemts tai būt vēlīnai.

Ja izrausies beidzot no rutīnas skavām,
Tad ilgi vēl paliksi jauns.
Bet uzmanies jele no piepešām kravām,

Ka nepaliec gluži kā klauns!

Laiki nu promceļa pajūgā kratās,
Nekā nav tie teikuši daudz.
Uz viņiem nu vienīgi neziņa skatās
Un klusiņām atpakaļ sauc.

Kāds 14.03.2015

Pret vakaru parādās jautājums kādam,
Kurš, iespējams, pārdomā dzīvi:
Kā gan mēs, dienām cits citu tā lādot,
Vēl iespējam dzīvot tik brīvi?

Kas ir šis kāds un no kurienes nācis?
Vien zinu - viņš pazudīs rīt.
Bez iemesla iejaukties dzīvēs viņš sācis
Un savākt tās zvaigznes, kas krīt.

Nojaušams ir, ka šis kāds zina vairāk,
Bet darbībā tomēr viņš kluss.
Pret vakaru turpina ceļu viņš laivā
Un vēro, kā ļaudis jau dus.

Konflikti 24.02.2015

Kur vien es paskatos – konfliktu ieraugu –
Ziņās vai sirdī, vai virs savas valsts.
Domāju – dzīvodams es taču neaugu
Redzot, cik nedrošs ir pasaules balsts.

Runā, ka cilvēks jau pamatos saprātīgs –
Izspļauts homo sapiens!
Bet apziņā allaž tam viss ir tik nekārtīgs,
Savāc to cūkkūti labi ja viens.

Milzīgi kaņi nav vajadzīgi,
Konfliktus rīkot var arī bez tā.
Visi ir kļuvuši piesardzīgi,
Aizdomīgs paliksi tik un tā.

Sadursmes, pretrunas, domstarpības,
Miers ir tikai relatīvs.
Kāpēc tik daudz ir šīs vardarbības,
Kāpēc viss apkārt tik negatīvs?

Dzīvojam visi mēs konfliktu pasaulē,
Atliek tik viens vienīgs jautājums:
Brīdī, kad nonāksim visi mēs aizsaulē,
Beidzot vai paliks reiz labāk tad mums?

Laiks 20.02.2015

Ar gadiem viss noveco – daudzi tā saka –
Viensētas, mežmalas, krāsa vai laka.
Bet kas gan, lūk, īsti tad notiks ar mums?
Ko būtībā ietvēr šis jautājums?

Laiks ir kā vektors, kas virzās uz priekšu.
Jutīšu to, pat ja acis ciet miegšu.
Laika ir padaudz, bet ko gan tas dod?
Ja nedari, bet gan sev pirkstos vēl kod.

Laiks varot izmainīt visu tā ceļā,
Klusumu ieaužot jūsmīgā dejā.
Jūtu, ka mainījies laiks arī mani,
Kaut ausīs vēl nezvana likteņa zvani.

Tam, kas ir radīts vai veidojies laikā,
Bez šaubām, būs lemts kādreiz izkūpēt tvaikā.
Tā paredz šī vēsture, sevī tā glabā
Daudz mistikas – tas taču sen jau tās dabā!

Gadi spēj pārvērst vien apkārtnes izskatu,
Sējamus tīrumus ieviešot atmatu,
Vai tāpēc gan labība neizaugs?
Un ceriņu ziedi vairs neuzplauks?

Laiks tik tiešām ir stihija varena,
Tas stiepjas kā milzīga sliede jo garena.
Bet atceries vienu – tik apziņa tava
Vēl laika dēļ nestings kā absurda slava.

Mīklas 06.03.2015

Kas atminēs mīklu,
Kas atpīs šo tīklu
Un pasacīs zilbi,
Virknēs atbildi.

Mīklu ir daudz,
Tās galvu jauc.

Kamēr vēl audz,
Paņem, šē, grauds.

Iestādi to,
Bet nesaki neko.
Tas gudrāks būs,
Kad klusumu gūs.

Mīklu jau tāpēc –
Tik no kraujas nelec –
Mazāk nekļūs,
Pat ja viss sapūs.

Bet grauds, manis dotais,
Ceramš, tevis lolotais,
Nemūžam nesapūs
Un mīklām atbildi gūs.

Nogurums 27.03.2015

Ko dod prieks par pelnīto atpūtu?
Tas, šķiet, ir tikai nieks.
Neredzu es svētku salūtu,
Prātā valda miegs.

Ķermenī nomāc bezgalīgs nogurums,
Plaksti veģas ciet.
Kaut nu tas nebūtu nervu sabrukums,
Kas māk domas siet.

Varētu nokrist un aizmigt uz vietas,
Bet bailes man to liedz.
Puķes man ir neaplietas,
„Palīdziet!” tās spiedz.

Neredzat, mīļās, ka pašam man grūti?
Gars man ir notirpis.
Nedaudzie ēdieni visi ir rūgti,
Bet sakāt jūs: „Nē, nav vis!”

Tas pārmetums nav, bet cik maz jūs gan nojaušat,
Nav viss, kā izskatās.
Lai gan doto vārdu jūs nelaužat,
Man jāsēj ir atmatās.

Es atskārstu – prieka nemaz ar' nav bijis,
Ir bijis tikai nogurums,

Kas, izrādās, vienmēr sev ceļu ir vijis
Cauri bez apstājas mums.

Paspēlēsim riču-raču 17.03.2015

Sinoptiķi laiku sola.
Kādu? Paši nezina.
Varasvīri acis bola,
Nodokļus vēl piedzina.

Kājām gaisā zeme mūsu,
Jāsāk kaut kas darīt taču.
Kamēr neapklāj mūs rūsa,
Paspēlēsim riču-raču.

Tas būs tomēr derīgāk,
Nekā apkārt velties.
Jāskatās būs vēīgāk,
Lai varētu reiz celties
Šī spēle mūsu augšup gaismā,
Tai loma ir jo liela,
Lai tiktu mēs reiz svaigā gaisā
Un turpinātos iela.

Pirms brīža 26.03.2015

Pirms brīža viss bij' kārtībā,
Pirms brīža zinājām mēs daudz,
Pēkšņi kritām zudībā.
Klusumā kāds sauc:
„Pirms brīža es jau gribēju
Darīt to, kas jādara,
Bet tagad tikai zīlēju
Kafijas biežumos.”

Sastrēgums 10.03.2015

Sastrēgums pavežas ārā pa logu,
Sajūta tāda, ka pats sevi zogu.

Savāda gaisotne. Vai dzīves noslēgums?
Nē, pie vainas reiz atkal būs sastrēgums.

Domas tas stādina, savērpj un sajauc,
Un piedevām nevilus sāpina nedaudz.

Man darbos ir sastrēgums, taču es redzu –
Uz priekšu es dodos un nelaimes sedzu.

Sirdsbalss 28.02.2015

Ir dienvīdus, dzirdu, kā vītero putni,
Bet nedabīgs nemiers sāk tīt manu būtni.
Ir dienvīdus, neredzu saulstaru gaismu,
Es palieku ēnā, kas pilna ir baismu.

Ir sajūta – neesmu vadījis gadus,
Raisīdams mudžekļos pinušos vadus.
Ir sajūta – pasauli citādāk redzu,
Es vairāk nu pārdomās kavēties mēdzu.

Es vēroju braukdams, kā gaŗām slīd kapi
Un vaicāju sirdij: „Kamdēļ tu tā sāpi?”
Es vērodams sadzirdu atbildi viņas:
„Tu daudz esi dzīvojis bez manas ziņas.”

Vai tiešām gan pārpratis esmu es sevi,
Zaudējis to ko reiz, sirds, tu man devi?
Vai tiešām gan zudis uz mūžu viss man?
Es dzirdu, cik balss mana sērīgi skan.

Te pēkšņi ko sajūtu dziļi sev iekšā,
Un pārsteigts es dzirdu – sirds saka man priekšā.
Te pēkšņi man skaidrs top, kas bijis greizi –
Ir jāklausa sirds kaut šo pēdīgo reizi.

Es zinu – ir laiks savā dzīvē ko mainīt,
Ir jāpārstāj projām tos saulstarus gainīt.
Es zinu, ka ilgi vēl nemigšu ciet,
Jo sirdsbalss lūdz mani vēl neaiziet.

Skrienam! 31.03.2015

Skrienam!
Ātrāk, ātrāk, ātrāk!
Kājas tev kā sietas.
Gribu es, lai skumjām sejā
Nebūtu vairs vietas.

Ko tiepies un kam spēkus taupi?
Būs visiem darbiem laiks.

Bet pagaidām tu sev to laupi,
Un nebūs tas vairs maigs.

Kamēr stāvam – skaties nu!
Esam apdzīti par apli.
Kāpēc saki: „Nezinu!”
Un blisinies tik sekli?

Uz apgērba tev kaut kas netīrs,
Nē, tās tikai sūnas.
Cik ilgi tās tavš plecs vēl nesīs?
Tās nav nekādas dūnas!

Skrienam!
Varbūt mēs vēl paspēsim
Logus vajā vērt.
Savus darbus nosvērsim
Tad, kad būs ko svērt.

Tējkanna pil 11.03.2015

Tējkanna pil.
Tik mani nepievil!
Es ceru, ka rīt
Pārstās tā līt.

Es iekšā redzu tur
Atspulgu, kas sirdī duļ.
Šī tējkanna klusē,
Bet nesarūsē.

Sajūtas nezudīs,
Ūdens drīz aizplūdīs.
Pat ja tas iztvaikos drīz,
Ko gan tas līdz?

Lūdzu, mani nepievil,
Kamēr tējkanna pil.

Vai labāk, lai aizeju? 04.03.2015

Ir jāredz, lai saprastu –
Laika nav daudz.
Kamēr es rakstu,
Šķiet – mani kāds sauc.

Projām es neiešu,
Lai kas arī būtu.
Tur gan jau daudz neliešu,
Bet vai kāds palikt lūgtu?

Rūpīlīgas sejas man riņķī,
Es paspeju soli nostāk
Un ieraugu durvju klinķī
Atspulgu, kas to rotā.

Tas paveŗ man ainu,
Kas iepriekš neredzēta.
Kāds uzveŗ man vainu,
Kas smeldz kā dziļa rēta.

Vai vēlos te palikt?
Joprojām es raizējos.
Kas vēlēsies salīgt?
Vai labāk, lai aizeju?

Pazudusī jaunība 2015. gada novembris.

Skatos tur, kur pamale,
Un sajūtos vecs kā pasaule.
Kaut varētu ņemt un aizlidot,
Vēl reizi tevi uzlūkot!

Klau, cik droši pukst tev sirds,
Un acīs uguns mirdz.
Kāpēc tik grūti man
Saprast, jaunība kā skan.

Lūdzu, aizdzen ēnas šīs,
Kas allaž zogas līdz
Kā neuzausis rīts.

Saule aiz apvāršņa jau slīd.
Vai ieraudzīšu es to rīt?
Es tevi atkal atceros
Un no jauna iemīlos...

Es sapnī dzirdēju dziesmu 2015. gada decembris.

Vai zini, ko vēlies?
Kurp gan allaž tu skrien?
Tavi vārdi lido tik ātri,

Bet izgaist (tie) vēl arvien.

Vai tiešām tas neprāts –
Raustīt vārtus, kas ciet.
Bet mūsu dzīves ceļi viens otram
Aizvien vēl blakus iet.

Es sapnī dzirdēju dziesmu -
Tik skumju un tik liegu,
Tev acīs redzēju liesmu,
Bet sirdī ziemīgu miegu.

Jel celies un raugies,
Kā šai mūzikā aust jauna diena.
Jel mosties un ieklausies
Sirdspukstā manā ikvienā.
Jel mosties un ieklausies...

7. nodaļa "Vēsturiskā dzeja"

Baldones sanatorijā 22.02.2015

Ir tumsa, es lūkojos tukšajos logos
Un bailēs, kas ieskauj šeit mani, es zogos.
Šķiet, noklausās sirdspukstus manus te sienas,
Un liekas – ir zudušas laimīgās dienas.

Tumšajos gaitenīšos senatne dvašo,
Vai apdzīvo vispār kāds mitekli plašo?
Redzot to, zinu, ka nebūs te joku,
Mājo te tūkstošiem rēgu un spoku.

Kādreiz šeit aura bij' dziedējoša,
Tagad tā baiga un biedējoša.
Kādreiz šeit sēravots dāvāja spēku,
Bet neglābs nekas vairs šo nolemto ēku.

Apkārtne, jāteic, nav daudz tādu vietu,
Kas cilvēka sirdi mēdz padarīt cietu,
Bet, esot šeit, redzu vien pamestu kapu,
Kur dzenā vējš dučiem vēl vientuļu lapu.

Pilskalns 18.02.2015

Rau, pilskalns, kas pasauli gadsimtiem vēro,
Man liekas, ka tas to vien dara kā sēro.
Tas sastapis ļaudis kā vecus, tā jaunus
Un redzējis mirstam gan labus, gan jaunus.

Ko klusē un stāvi kā leģendārs mīts,
Vai sauc tu gan kādu un aicini līdz?
Tu lūkojies visur un reizē nekur,
Tavs klusums ir mulsinošs, tas mani bur.

Tu kādreiz vēl dižojies varenu pili,
Tai vietā nu rēgojas debeši zili,
Vai domāji sav'laik, ka pils kādreiz bruks,
Ka naidnieki atnāks un visi prom muks?

Vai drīkstu kaut mirkli es sērot tev līdz?
Es ticu, ka dzirdi, kā bultas vēl sīc.
Es zinu, ka nespēj tu aizmirst tās sāpes,
Kas vairoja nemieru, cietēju slāpes.

Es gribētu teikt, ka viss nu ir droši,
Ka pļavas vēl rotās tik ziedi jo koši.
Bet, pilskalns, ak varenaiss, zinu es labi –
Nekas nav kalns klintī, vien gadsimtu stabi.

Vai laikmeti zina, ka tas mūsu mūžs,
Ko brāzmainie vēji sev līdzī nu pūš?
Bet skaidrs, ka senais kalns arī bez pils
Uz mūžīgiem laikiem vēl nenodils.

Teiksma par Burtnieku ezeru 19.02.2015

Pirms gadu simtiem – tā vēstījot teikas –
Vēl dzīvoja cilvēki itin bez steigas
Tai vietā, kur mežos tīts ezers nu dus,
Tas allaž ir bijis tāds drūms un jo kluss.

Tai dienā, kad ierastā dzīve tur beidzās,
Pa debesīm milzonīgs mākonis steidzās,
Pār pilsētu nostiepjot varenu ēnu,
Un ikdienas soli vēl padarot lēnu.

Ļaudis to zināja – ezers tas ir.
Ja kritīs tas, visiem, bez šaubām, būs mirt.
Lai saucot jel ātrāk to diženo burvi,
Kas varētu ezeram parādīt durvis.

Mags šurpu skrēja, burvības lēja,
Matiem tā kuplajiem plandoties vējā,
Šis teica: „Jā, paziņot man to ir prieks –
Te ezera nebūs, jo burt man ir nieks.”

Bet tas bija pēdējais tai miestā sacītais,
Graujoši ierēcās varenaiss slacītājs,
Zilmelni ūdeņi lejup tad gāzās,
Ļautiņi izbailēs laukā vien brāzās,
Burvīša vārdi bez atbildes zuda,
Ar ūdeni pieplūda pēdējā būda.

Tagad tur skalojas ezers jo mierīgs,
Un paskats tam rēgojas it visai cienīgs.
Tas saukts ir par Burtnieku, pieminot viņu –
Burvi, kas ziedošanās ar gudru ziņu.

Reiz kalnā pie vecajām Sakaiņu mājām
Bij' stalta un apslēpta virsaiša pils.
Tas virsaitis mūždien vien apkārt tik jāja,
Tam tuvi bij' lauki un medību sils.

Viendien pils īpašnieks aizjāja projām –
Neesot skatīts sen rāceņu lauks.
„Nav labi,” šis saka, ”ja raža iet bojā,
Ļaudis aiz bada tad droši vien kauks!”

Kamēr šis projām, redz mākoņus briestam,
Pērkons sāk vareni dārdēt un graut.
Logi tiek izsisti tuvējā miestā,
Govis sāk žēli un skumīgi maut.

Lūk, kas tur notika – nelaimi tavu! -
Brīdī, kad plaiksnījās zibenis traks,
Kopā ar tuvu klāt būvēto dravu
Nogrima pils kā tāds laukakmens smags.

Debesis skaidrojās, mākoņi izklīda,
Taču, kur tikko pils dižojās stalta,
Ārā no zemes tik vien kā bij' izlīdis
Jumtiņš kā nagla, kas klintsblukūt kalta.

Ieslīgst nu ļautiņi dziļajās bēdās,
Piemiņas vārdus tie virsaitim vēl.
Jo, darinot pūru un kraujot to grēdās,
Bij' mirusi virsaiša meita diemžēl.

Pils īpašnieks sirdssāpēs beigts bij' uz vietas,
To apraka kalpi uz augstākās klints.
Ne tur, kur bij' ļautiņu asinis lietas,
Bet jumtā, kas stāvēs vēl laikmetus simts.

Pakalna virsotne – tagad tā saka –
Vēl esot pils jumts, kas vairs nenogrims,
Bet apkārtnes ļaudis vēl asaras slaka,
No senatnes mūžam tiem kājas šeit jims.

8. nodaļa "Mīla un pretmīla"

Alisei

Tu visuma noslēpums atvērtā plaukstā
Un oāzes veldzējums tuksnesī sausā,
Tu pusnakts un rītausma, ziema un vasara,
Lielākā prieka un sirdssāpju asara.

Visu tu zini, bet aizmirsti, samulsti,
Skāvienā ciešā tu sirdi man sadursti,
Apkārt tu enģeļa apveidā lidinies,
Tomēr ar tumsu tu reizēm vēl sazinies.

Es jaušu par emocijmežiem, kas izcirsti,
Zinu par jūru, no kuŗas tu iznirsti,
Zinu par jūtām, ko noliegt tu vēlies,
Jo katreiz, kad jāšķīŗas, negribot celies.

Tu mistiska mīla un iedvesmas avots,
Starp mums ir kas īpašs, nekas te nav melots.
Tu kvēla, bet mierīga, tieša, bet viltīga,
Pretrunu skauta, bet ideāla, pilnīga.

Bezgalīgs ceļš mums starp visumiem ejams,
Pie lūpām mums nebaudīts dzēriens vēl ceļams;
Mēs nebūsim blakus, bet dosimies rokās
Un vērosim klusi, kurp ceļš mūsu lokās.

Infatuation

You glitter like the sun, indeed!
Seeing your graceful face is all I need.
But still you're misunderstanding me.
You're the reason I'm near evaporation.

Without explanation or preparation
I have infatuation.

You don't hear me even when I'm near.
In your presence my words seem to disappear.
The time stays still when I'm with you,
I'm afraid that you are just a hallucination.

True adoration, pure fascination,
I have infatuation.

Caur taviem pirkstiem

Es izslīdu caur taviem pirkstiem,
Tvēriens nebij' gana ciešs,
Un neizdibināt mums tagad,
Kuŗš no abiem vairāk cieš.

Es atvēru tev savu sirdi,
Mēma tajā raudzījies,
Un iesāki vērt vaļā savu,
Tomēr mazliet nobijies.

Viens otram bijām apsolīti,
Bij' uz visu gatavs es,
Līdz sāku plēnēt rudens vējos,
Kuŗus savā sirdī nes.

Liedz pagātnei tu atkārtoties,
Esot jāmacās no tās,
Tomēr tagadne spēj pārvērst
Tavas domas krāsmatās.

Ne visu var ar prātu kārtot,
Galvu jūtu vētras jauc,
Atkal vēlreiz mūsu sirdis
Žēli viena otru sauc.

Es dāvāju tev savu dziesmu,
Iemīļējies tajā tu,
Bet laiks dzēš iedvesmu un skaņas,
Teikdams, lai tu klusētu.

Mēs apzināmies savas jūtas,
Tās uz krūtīm smagi spiež,
Un mūsu nelaimīgā mīla
Asaras mums acīs sviež.

Mēs slīdam viens no otra tālāk,
Apskāviens un skūpstis bij' īss,
Un nezinu, vai mūsu sirdis,
Pušu plēstas, kādreiz dzīs.

Ēnas

Par ēnu mums viens otram būt

Ir lemts, kad laiks vairs nepastāv;
Tas mēnessgaismā iestrēdzis,
Kad ēnas tik uz vietas stāv.

Viens otram pakaļ skriesim mēs,
Bet neiespējami ir tvert
Tās ēnas, kuŗas izbīstas
Uz priekšu pirmo soli spert.

Joprojām mums par ēnām būt
Ir lemts, kaut rīta gaisma svīst;
Un pazust, izgaist nāksies drīz,
Jo saulē ēnu ziedi vīst.

Halucinācija

Tu esi mana lielākā
Halucinācija.
Redzu tik skaidri,
Kā dažbrīd tu baidi.

Es pastieptu roku
Un notvertu tevi.
Kad tuvojos, aizbēdz,
Kad nenāku, gaidi.

Tu mītiska būtne,
Kas vispār nav īsta.
Manis tu lolota,
Manis tu nīsta.

Jo dusmās es kaistu,
Kad vīzijā tinies,
Pie izdzēstas gaismas
Vēl liekot man vilties.

Viss, ko es redzu, -
Halucinācija.
Domas tu svaidi
Un mistiski smaidi.

Kaisle

Kaisle, kaisle, vēlreiz kaisle,
Neprātīga, dzenošā,
Kā baltkvēlē tā karstoša,

Un neesam vairs te.

Sāk asins dzīslās vārties,
Un paceļamies debesīs,
Un, tuvāk saulei lidojot,
Drīz svelme ādai pāri ies.

Tad uzkaršušos ķermeņos
Mums jūtu zibens uzplaiksnīs,
Un iekāre, kas vētru ceļ,
Drīz skaidro prātu aizēnos.

Mums karstums iekšā, apkārt ar',
Ja nestāsimies, sadegsim
Un pēc tam juteklībās mēs
Tad uzliesmosim šovakar.

No dziņām mums vairs neizbēgt,
Jo degam zvaigžņu putekļos,
Vien atliek mīlā vienoties
Un mirkli kvēlā kaislē slēgt.

9. nodaļa “Virsraksti un zemteksti”

Abstraktais laiks

Velna būšana!
Rītsaules māga,
Nomoda stunda.
Vientuļais stars
Kafijā krīt.
Mājās vai pilī,
Laukos vai miestā
Abstrakti domājošs
Pasaules laiks.

Fantāzijkopienā.
Rikšiem vai palēnām
Pārtraukumizvēlē,
Teleportstarpbrīdī,
O, jā.

Paskaties mežmalā,
Labāk tai velnalā,
Tualetes spogulī.
Tagad jau klauvēklī.
Šaudās viņš abstrakti.
Kad būs reiz atrakti
Aizlaiku gruveši?

Spētu lai uzzināt,
Laiku, kas tagadnē,
Jāizdibina,
Kāds tas bij' pagātnē.

Aizpīpē smeldzi

Aizpīpē smeldzi,
Kas sakrājusies
Domās, kas bezgalīgas
Kā visums.
Dūmos, kas plēnēs,
Aizmirsti visu,
Kas bijis, kas būs,
Kas tagadni gandrē.
Un skaties visapkārt,
Bet neskaties tālu,
Tepat ir vislabāk,

Šais vasaras beigās.

Šī diena ir auksta,
Par spīti, tā saldē.
Bet, rau, kur vēl rēgojas
Pēdējais ķirsis.

Tas tumšsārts un gatavs,
Kā saldmīlas apvalks,
Tas sargā un lolo,
Kas nelaimīgs, nolemts.

To pazaudēt nedrīkst.
Jel noplūc to, apēd,
Tagad ir laiks.

Un, uzvelkot dūmu,
Tas ķirsis prom nebēgs,
Jo tikai, mests zemē,
Tas pārvērsties mācēs
Puvušā ābolā,
Tavā sirds rūgtumā.

Tinoties dūmos,
Tu raudzīsies stūrīs,
Kur tikko bij' smeldze,
Bet tagad vien vējo
Sen aizmirsta veldze.

Un nebijis siltums,
Tad ķermeni pārņems,
Jo ķirsis, ko ēdi,
Būs dziedējis visu,
Kas domas bij' tērpis
Tai smeldzē, kas plēnēs,
Kā izsmēķa dūmi.

Apmātībā vilņo krūts

Apmātībā vilņo krūts,
Taisnīguma nemanīt.
Kā var laiku pavadīt,
Ja to aiziet lūdz?

Apkārt sveši vilki rūc,
Grib tie pāri nodarīt.
Reiz tie bija savējie,

Bet nu tiem ienaida gūts.

Tauriņam, kas saldami sūc,
Nevaru es izdabāt.
Tauriņ, savā nodabā
Projām tagad mūc!

Apmātībā galva dūc,
Darināta vienatne.
Pāri krauta senatne.
Kas vēl tālāk būs?

Paradokss šis tiešām grūts -
Sejas tiecos ieraudzīt,
Kamēr grib tās projām dzīt
Mana skumjā krūts.

Ar prātu

Padomā tikai - ar prātu tak varot
Kontrolēt visu!
Tikai par biežu tas viss tomēr izrādās
Esam nekas.

Un tad nu tu iesāc pārkārtot dzīvi,
Sevi un citus, līdz sastingsti stīvi,
Un paliec vēl vainīgs.
Kas kaut ko mainīs?

Ir jāmacās runāt, jo, iespējams, jārada
Priekšstats par sevi.
Nedrīkst tam veidoties
Pašam no sevis.

Ar prātu to dari -
Tas dāvāts mums katram,
Un iespēj būt spožs.

Vari būt drošs -
Ar prātu var kontrolēt
Pilnīgi visu.
Tomēr ne vienmēr
Vajag tā darīt.. ...

Atkarības

Es esmu gandrīz atkarīgs
No biežas lozēšanas,
No ļaužu zondēšanas,
Bet ne no dozēšanas.

Tu arī puslīdz atkarīgs
No šifru kodēšanas,
No liekas pozēšanas,
Bet ne no pūlēšanās.

Un atkarīga arī tu
Vēl esi, meitene.
No lielas bēdāšanās tad,
Kad esi vienatnē.

Bet atkarība arī pati
Iraid atkarīga
No apkārtējiem apstākļiem
Un soda bezgalīga.

Nav atkarība jālolo,
Bet nedrīkst no tās bēgt,
Jo viņas pašas atkarība
Nespēj prātu slēgt.

Āksts

Hi-hī!
Skrien āksts pa puteklainu
Zemes ceļu aizgūtnēm
Un nejūt noguruma pat,
Jo trīsreiz skaļi kliež: "Vivat!"

Viņš piesauc sauli sildošo
Un jaunīb's laiku zudošo,
Kad joki sirdi veldzēja
Un satiecību sekmēja.

Nu ceļš, kas ejams, puteklains,
Un ārā tomēr laužas vaids,
Jo neņēma par pilnu viņu,
Nivelējot sirdsapziņu.

Joki kļuvuši nu melni
Tā kā atreibības pelni,
Kurš skrienot nesavāc,
Bet izkaisa aiz sevis āksts.

Var šķietami viņš priecāties,
Bet naktīs nebeidz zobus griezt
Par pārestībām pagātnē,
Kas lika palikt vienatnē.

Par viņu kādreiz smējās daudz,
Šim patika, ka smieklī žņaudz,
Bet neizturēja viņš to,
Ka apsmēja tā loloto.

Un sāka skriet - hi-hī! - viņš tur,
Kur ļaudis nu vairs neiztur
Tos jokus, kas no āksta rokas
Sagādā vien elles mokas.

Bezkaislība, vienaldzība

Bezkaislība, vienaldzība,
Depresija, nolemtība,
Skats no malas
Bezjēdzīgs.

Nevērīgas izdarības.
Aizrautības, cilvēcības,
Emociju
Iztrūkums.

Nemierīga bezcerība,
Neprasmība, vientulība.
Svešatnības loka
Noslēgtība.

Pelēcīga apmātība,
Prāta dzīļu nekārtība.
Vienaldzība!
Bezkaislība.

Bijība

Kā bijību atcelt,
Kas - prātā man nenāca -
Kļuva par iemeslu
Laikam, kas nomāca.
Pār manu galvu,
Kas akmeņus savelt

Zināja mācēt.

Draudzības saknes
Tā bijība salauza,
Dienu no dienas
Tā sapratni sadauza.
Draudzības kokam
Augļus tā nenes.
Kaut būtu tās pamaz.

Es bijību vēlos
Ar šķērēm vien apšķikāt,
Laiku pa laikam
To apsaukt un audzināt.
Neesmu gatavs
Es bijības vālos
Iestīgt kā mālos.

Ceļot vai gaidīt

Ceļš ir daudzu lolots sapnis,
Kad tas tik uz priekšu ved,
Kad tā malās ugunīgas
Visas ēnas projām met.

Tomēr vakars savu dara,
Iztin krēslas kamolu.
Nezin', kā lai pielauž gaismu,
Kādu lietot valodu.

Nevar taču iet uz priekšu,
Kad ir šitā jātaustās.
Sēdot spožā ātrvilcienā,
Nebūtu tā jāraustās.

Attopos te - paga, paga -
Kaut kā tomēr virzos es
Tālāk, kur vīd dziļa vaga
Kā no senas pagātnes.

Saprotu es - vai man dieniņ! -
Vajadzēja pagaidīt
Spožo ātrvilcienu, kas gan
Varbūt atnāks tikai rīt.

Priekšā it kā vairāk neredz,
Tikai tumsas biezokni

Un uz sāniem, abās pusēs,
Liktens baigo dzerokli.

Dzeroklī tai blāvā gaismā
Redzu savu atspulgu,
Bažu pilnā savā sejā
Nākotni tur noguldu.

Ciešanas krājot

Es laiviņā klejoju ciešanu jūrā,
Kur bangas sāk orkānā trakot,
Un, kuģojot gaŗām, tur jūrnieki mani -
Jau zinu - drīz dēvēs par trako.

Jo stāstīšu viņiem, ka ciešanas patīk,
Ka iedvesmojos no viņām,
Ka tikai caur asarām cilvēks var nonākt
Pie gudrām un vērtīgām ziņām.

Es varētu mīlu un laimi sev lolot,
Bet vētra, kā gaidīta, ceļas,
Un, ciešanas krājot, es labprātāk raugos,
Kā ūdens man laiviņā smeļas.

Jā, pienes nu viņi drīz mani pie kuŗa,
Bet nozīmes nav tam nekādas,
Jo neilgojos es pēc glābiņa tagad,
Pēc pajumtes šādas vai tādas.

Un atsaku jūrniekiem, kuŗi man uzsauc,
Uz kuŗa lai drošībā kāpju,
Un neprātā mirdzošām acīm es kliezdu:
"Jel neliedziet manim to sāpju!"

Un traucos es tālāk no kuŗa, kur paliek
Pavisam bez valodas visi,
Un saucu zem apvāršņa zudušai saulei:
"Paldies tev, paldies, ka reiz dzisi!"

Cilvēks Pārmetums

Pārmeti tu citu dzīvi,
Citu izvēli, ko brīvi
Izvēlējās indivīds.
Kāpēc tu tā dīc?

Tu gudris liecies,
Tālāk tiecies.
Tik pa ceļam
Līdzī jāvēl
Pārmetumu kalni.

Pētot acī skabargu,
Tu kritizēji nāburgu
Un saķēri tu kreņķi,
Kad ieraudzīju balķi
Tai acī tavējā.

Cilvēks, kas top

Cilvēks, kas top kā tāds darbību saraksts,
Uz sola sēž - tā viņa vājība:
Sēdēt un domāt, un plānot, un gaidīt
(Nav nozīmes, kāda ir kārtība).

Tam garām iet ļaudis, ko topošais cilvēks
Jo vērīgi vienmēr vēl nopēta,
Un gaida to mirkli, kad cilvēku straume
Vairs nebūs tik cieša un noslēgta.

Viņš topošs un gaidpilns ir allažiņ bijis,
Ar pūli viņš tagad cer sajaukties.
Bet divējas iespējas tomēr tad pastāv -
Vai iejuks viņš pūlī, vai nesaprasts ies.

Tas cilvēks, kas top, vēl aizvien sēž uz sola,
Vai tiešām tā pelnīta sodība?
Un skatās viņš platām un uztrauktām acīm,
Kā projām iet pasaules godība.

Citāda sūtība

Ejot askētisko stigu,
Ceļot saulē putekļus,
Redzu brīvo brālību,
Bet vienlīdzība dus.

Paskatos no otras puses -
Citādi nu vajag būt,
Tomēr nespēj sabiedrība
Līmeņrādi sadabūt.

Ja nu tā tam jābūt ir,
Ka katram sava sūtība?
Pakāpties vai atpalikt -
Varbūt tā ļaužu būtība?

Tomēr vēl joprojām daudzi
Samierinās zaudējot,
Pie tām pašām vecām durvīm
Dienu dienā klauvējot.

Paklīdušo meklējot,
Tie tērē laiku bezjēgā,
Jo nava tā, kas pateiktu,
Par kuŗām lietām jābēdā.

Ticu -, sākot kaut ko jaunu,
Jājauca vecā kārtība
Un visiem beidzot jārod cita -
Sava īstā sūtība.

Dialogs

- Par daudz tu domā, saku tev.
 - Tas, iespējams, ir tiesa.
 - Par ko tu domā vēl un vēl?
 - Par to, cik auksta miesa.
- Vai tā ir miesa, kas tev auksta?
 - Tā varbūt ir sirds, kas lauza.
 - Kas tad lauza tavu sirdi?
 - Visi un neviens, vai dzirdi?
 - Vai ļoti mīlēja kāds tevi?
 - Nē, jo nemīlu es sevi.
- Bet kāds pēc tevis droš' vien skumst?
 - Ir bezjēdzīgs šis jautājums.
- Tu domā daudz, bet nepareizi.
 - Aizgāja viss pēkšņi greizi.
 - Zinu - citi mīlēs tevi,
 - Tad, kad iemīlēsi sevi.

Domas, kas kaitē omai

Tu aizgāji gulēt
Ar pašnāvības domām,
Nebiji laikam
Tu labā omā.

Un pasmejos par tevi,
Jo dzīve ir skaista,
Bet izskatās - tevi
Tā nepiesaista.

Jebkurai naktij
Reiz pienāk beigas,
Vadi jel dienas
Tā rāmi bez steigas!

Ja nāvei ir nakts,
Tad dzīvībai - diena.
Domājošā būtne,
Tu neesi viena!

Tavs laiks ir tagad.
Pašnāvības domu
Met ārā pa logu!
Tas uzlabos omu.

Dzejolis, ko pametu

Vaimanāju vienatnē,
Cik sūra vientulība,
Un atkal ņemu zīmuli,
Lai zustu vienmuļība.

Un rakstu es par nākotni,
Jo kopdzīvē būs jauki,
Un domas klīst pie daiļavām,
Kur mīlestības lauki.

Pie velna, kas ar mani ir?
Ko sēžu papīrlapā?
Ko klīstu sapņos, iedomās?
To varēs arī kapā!

Pametu šo dzejoli,
Lai dotos izpaust jūtas,
Lai izkāptu no vienatnes
Un dzīves aplam grūtas. :D

Dzīve nav kino

Dzīve nav kino, bez kino nav dzīves.

Pat melnbaltā kino mēdz uzziedēt īves.
Nekas šajā dzīvē nav akmenī kalts,
Uz priekšu un atpakaļ vienīgi malts.

Atgadās notikums nejaušā apstākļī,
Lietus, te uzradies, piepeši pārstāj līt.
Attinot filmu, tu atmiņas uzjundī,
Atkal un atkal tās neganti virsū krīt.

Filmā viss iespējams - izaudzēt spārnus,
Laimīgi mīlēt, teikt svarīgus vārdus,
Traukties pa gaisu un nostāvēt sēdus,
Aizbaidīt bēdas un iztēlot tēlus.

Dzīve nav kino, bet prāts man vēl sagurst,
Jo daudzi pie ekrāniem tikai māķ sajust.
Kas kino ir iespējams, dzīvē būs greizi,
Jo neredzēt dzīvi kā filmu vēl reizi.

Dzīve

Dzīve ir pa pusei skaista,
Neredz kad tās asā vaibsta.
Kad tā savā vaļā laista,
Nākotni sev klāt tā saista.

Dzīve itin sarežģīta,
Tuva tā, bet nepazīta.
Kazin kur tās taka mīta,
Kur tās laimes ligzda vīta.

Ir nu gan tā dzīve baigā,
Krustcelēs kad savās klaigā.
Bet, kad atrodas tā zaigā,
Sastapt to tīk vaigu vaigā.

Dzīve tomēr primitīva,
Nosliece tai negatīva,
Tikko bijī visai dzīva,
Tagad zārkā guli stīva.

Dzīve, aizgādniece mana,
Kāpēc spried, ka priecēt gana?
Dzīve as'ras nepamana,
Likteni kad zvanīt zvana...

Dzīves rūgtums kaklā

Man rūgtums no dzīves ir sakrājies kaklā
Kā kamols, ko nenorīt man.
Tā sajūta nezūd ne dienas, ne mirkli,
Būs nolādēta tā gan.

Tas rūgtums vēl traucē man iedzert un baudīt
To vīnu, kas saldāks par visu,
Ko nācies līdz šim savā dzīve man garšot
Šīs netaisnās pasaules virsū.

Man atkorķēt pudeli iespējams tagad,
Bet rūgtums to tomēr vēl liedz,
Un blakus tam sirds mani arīdzan lāda,
Brūk virsū bez mitas un kliegz.

Es atminos - iestrēdzis kādreiz vēl bija
Tāds neparasts rūgtums man galvā,
Bet izdzisa tomēr, kad svētulīgs tapu,
Un pārvērtās dievišķā balvā.

Bet rūgtums, kas kaklā, ir citāds šo reizi,
Un nesanāk norīt to man,
Un dziedāt ar viņu man neveicas arī,
Viss aplams un greizs ir, kas skan.

Eldorado

Ir pagājis jau senais laiks,
Uz mantkāri kas bijis naigs,
Bet pagriezts nav tā otrs vaigs,
Kas, iespējams, ir diezgan maigs.

Uz Eldorado visi trauc,
No jauna ļaudis nauda sauc;
Tik vējiņš burās žēli kauc,
Bez izvēles kas līdzī rauts.

"Ja gribi stāvus bagāts kļūt,
Uz klāja nāksies kāpt un būt!
Un, kamēr kuģa ļaudis sūt,
Uz ceļiem būs tev Dievu lūgt.

Nav vis tā teiksma, pasaka,
Tā zeme pastāv īstena.
Un nemēģini iestāstīt,

Ka nevēlies turp ceļu mīt!

Ko gaidi, saki: "Varbūt rīt?"
Tev bagātība priekšā vīd!
Jau drīz sāks zelta lietus līt,
Nāc tur, kur nauda virsū krīt!

Ja negribi, tad nevaj'g ar',
Mēs izbraucam jau šovakar,
Cik stulbs gan cilvēks iespēt var,
Bet tas tak ne jau mani skaļ!"

Dzird paceļamies enkurus,
Uz klāja vairs neviens nav kluss.
Nemaz nav jāvaicā: "Kas būs?"
Ikviens ir drošs, ka laimi gūs.

Jau okeāns viens ir pārvarēts,
Bet kapteinis vēl nikni rēc,
Jo ūdens lēns ir aļģēm sēts -
Ka nebūs zelts jau nokavēts!

Par spīti likstām okeānā,
Mirdz ļaudīm acis spīdumā;
Tie jūt, ka zeme tuvumā,
Par Eldorado dēvētā.

Un kuģis, burām uzvilktām,
Skrien cauri jūrām negantām,
Bet ieslīgst visi neprātā:
"Kur laimes zeme gaidītā?"

Tas kuģis, vētrai ceļoties
Un aļģēm klusi smeļoties,
Vēl mūžam pretim zeltam skries,
Kas Eldorado noslēpies.

Es beidzot sevi izrakstīju

Es beidzot sevi izrakstīju
Baltu tinti, lapu kaudzē
Ierakos kā aptracis.
Top skaidrs viss.

Un tukšums kvēls, ko ieraudzīju
Pēcāk savā atveidā,
Bija šurpu atnācis.

Tas neprāts īsts.

Es izliku tur savu dzīvi.
Tagad bezjūtīgs un rāms.
Kas bij' mani nomācis?
Ir gana svīsts.

Un raugoties es atskāršu,
Ka laikam gan ir dzīvot vērts.
Manī bija nosmacis
Kāds pavecs vīrs.

Es beidzot sevi izrakstīju
Neredzamā grāmatā.
Un it kā domas savācis.
Vai skaidrs viss?

Es esmu gars

Ne velti par garu es nodēvēts tieku -
Es lidinos caurspīdīgs, blāvs.
Kad atrodos pabiezā burzmā vai pūlī,
Tad nemanīts paliek mans stāvs.

Es mēģinu sevi par cilvēku darīt,
Bet nesanāk man tas nekādi,
Man domas nav cilvēkam līdzīgas arī,
Un zinu - par to mani lādi.

Es dažkārt pat neviļus pasmaidīt cenšos,
Jo apstākļiem pielāgojos.
Bet smieklī man tomēr gan neizlaužas.
Kad reiz gan tie iekšā man soļos?

Uz zemes es nesaprasts, gaisos es slavēts,
Jo palīdzu mākoņus dzīt,
Bet tapšu vai reiz es uz zemes tā godāts?
To zināšu varbūt tik rīt.

Jā, es esmu gars - tagad redzams tas labi,
Bet, kamēr man piešķirts šis laiks,
Uz zemes man nāksies par cilvēku pārtapt.
Vai nemainīgs paliks mans vaigs?

Es esmu no citas planētas

Es esmu no citas planētas
Un nekaunos nemaz,
Kaut dunci vaļā vāzt
Tev reizēm vēl sagribas.

Es esmu no citas pasaules -
To zinu visai skaidri,
Jo vēl no manis gaidi
Tu citādas atbildes.

Es esmu no sapņa un mirāžas,
Jo esam kad divatā,
Es nesaku itin nekā...
Vai vienīgi pasakas.

Es esmu no senas pagātnes,
Jo vecmodības gūstā
Arvien ar roku rakstu
Tev pārdienām vēstules.

Es esmu bez skata un ķermeņa
Un neesmu tev ceļā,
Jo izplēnu es vējā,
Kā dūmi no skursteņa.

Esmu es tāds un ne citādāks,
Jo neienākšu es
Iekš tavas pasaules,
Līdz likteņstunda nāks.

Es nosapņoju nākotni

Es nosapņoju nākotni,
Ik nakti pasmaidot,
Bet dienās laiku pavadu,
Aizvien vēl uzgaidot.

Ik rītu, agri mostoties,
Es sapņus aizmirstu,
Un izeju no mājas es,
Lai durvis aizcirstu.

Ik brīdi dienas gaitā man
Tie sapņi atgriežas,
Bet pārāk vēlu notiek tas,
Jo pirksti sagriežas.

Es varētu šo dzīvīti
Kā šahu izspēlēt,
Ja atcerētos gājienus,
Kas pusnakts iztēlē.

Es zinātu, kā beigsies tā,
Šī spēle vienīgā,
Ja atminētos visu es
Kā sapnī dievīgā.

Es vēlos pieteikt kaŗu

Es vēlos pieteikt kaŗu,
Lai šķīstu darītu,
To izdzimteņu baru,
Kur mīti arī tu.

Jel paklausies, kā runā!
Ko svepsti, mels un klie dz?
Es piesaku tev kaŗu -
Aiz auss to labāk liec!

Es dodos šobrīd kaujā,
Ar vārdiem bruņojies,
Kur vientiesības kraujā
Tev saku - nemēdies!

Ja mācētu vēl izpaust
Tos apvainojumus,
Tad varētu to darīt,
Bet labāk paliec kluss!

Jel izglītojies, snauža!
Un pierādi, ka dzīvs!
Lai asarstraume gauža
Tev pāri vaigiem līst!

Caur ciešanām un sāpēm
Tu kļūsi vieds un šķīsts.
Es karošu ar tevi,
Līdz tapsi cilvēks īsts.

Hei, sirmāis analītiķi!

Hei, sirmāis analītiķi!
Pētniek mūžvecais!

Neizbaksti manu aci,
Pētot to uz nebēdu!
Vai tu tiešām dikti gribi,
Lai tev matus noēdu?

Vērošanā, pētīšanā
Tava piere raucas.
Nozīmes nav dotībām -
Visi kādreiz šmaucas.

Ja tā labi ieskatās,
Tad liecies tīri jauns,
Tik ar pētījumiem virsū
Tev ir vecums krauts.

Tev jau vajadzētu zināt,
Kas ir labs, kas - ļauns!
Jaunību man skaitļu dēļ
Gan būtu ziedot kauns.

Redzu - aprēķinu nasta
Tavu testamentu raksta.
Ka tik nav jau bedre kasta,
Kur būs taviem pētījumiem
Mūža miega vieta rasta!

Inerce un zemapziņa

Bez inerces un zemapziņas
Šādā tādā pasaulē
Nebūtu no mistērijas
It nekādas miņas...

Netrūkst ļaudīm dzīves dziņas,
Tomēr savā pagultē
Reizēm tiem ir jāpaslēpjas,
Vai aiz kādas zvīņas.

Aiz inerces un zemapziņas
Manis paša pasaulē
Skumjās, kas caur mani vijas,
Ilgojos pēc viņas...

Ir allaž laimes iztrūcis

Ir allaž laimes iztrūcis

Man dzīves gājumā,
Bet netiku es satrūcies,
Kad gāju klajumā,
Kur prieka vēsts bij' gaisusi
Sen tālā gadsimtā
Un laimes guns bij' dzisusi,
Kas spīdēja virs tā.

Īsa pamācība attiecībās

Pieķerties kādam no visas sirds,
Būt blakus un gaidīt līdz svētlaimei,
Pārvarēt šķēršļus, kas bijuši vienmēr,
Un parādīt mēli ik nelaimei.

Uzticēt sevi un gaidīt to pašu,
Atklājot jūtas tai īstajā brīdī,
Būt patiesam sirsnīgam, līdzjūtīgam,
Pārstājot visu vien mākslīgi bīdīt.

Cik vienkārši sirdis var savienot,
Bet kāpēc tik daudz ir šo vientuļo?
Nav jāsālīdzina sevi ar citiem -
Varbūt tie ir viņi, kas liekuļo.

Vēl dzīties un mēģināt, uzsākt ko jaunu,
Vēl sajust ko iekšā un neciest vairs klusu
Būt mierā, kad jākrīt par mīļoto savu,
Un neaizvest sirdi uz vientuļo dusu.

Jāskalo kājas

Ir jāskalo kājas, lai taptu reiz tīrs,
Lai uzvestos beidzot kā pieaudzis vīrs.
Ir jāskalo kājas, līdz uzausīs
Kāds asiņains rīts.

Un, jaucoties sviedriem ar asarām,
Vairs nebūs tad vietas tur pasakām.
Nāks laiki tad pārdomām lasāmām
Un tikai tām.

Tad nebūs vairs saprātam robežu,
Jo spodru un viedu to mēzīšu,
Ar rokām es klēpī vairs nesēžu,
Kaut acis novēršu.

Jo negribu skatīties lietavās,
Kur mērcējas pirkststarpas tavējās,
Kur, stāvot šai rītausmas caurvējā,
Tu mūžīgi skalosi kājas.

Jefiņš

Jefiņš aiz sienas dzīvi bauda
Un pa brīdim minstinās.
Viņam jau atkal viena alga,
Ko tie citi nodomās.

Patriots mūsu rātnais jefiņš,
Viņam laika nepietiek.
Redzams, ka, nesaprasts un noliegts,
Tomēr viņš uz priekšu tiek.

Kaut kas man sevi atgādina
Viņa joku rīcībā.
Negribu es rīta zilgmē
Kavēties tai līdzībā.

Laikā viņš dzīvo nepareizā,
Tādēļ viņam pietrūkst tā.
Par spīti, viņš uz priekšu dodas
Savdabīgā paskatā.

Juceklīgas domas

Es lūstu, pirms ir par ko lūzt,
Jo sirds man spēka neatgūst,
Ir lauza viņa daudz par daudz,
Bet atkal tā pēc mīlas sauc.

Es baidos vērties piesaulē,
Jo labāk slēpjos pagultē,
Jo visi vārdi izteiktie,
ATDURĀS PRET SARAUKTĀM PIERĒM!

Kā dzeltē lapas rudenī,
Tā dzeltē mīlas dzejoļi,
Ko jūsmīgi reiz rakstīju,
Lai daiļām būtnēm veltītu.

Kam vajadzīgs ir pantmērs,

nEkAm ValrS nAv NoZīMeS,
Bet šoreiz neslīgšu es neprātā,
Jo mūsu dzīve viena vienīga
Spēle vien ir.

Nav nozīmes rindu skaitam
Manā romancē, ko zem zvaigznēm
Dziedāju es mīļotai,
Kas vīpsnāja un apsmēja,
Un apmeloja mani.

Padomā tikai -
Pašai nevajag
Un citām ar' nedos!

Kam man krist uz ceļiem,
Kam man atzīties mīlestībā,
Ja klauni un klaunes pārsvarā staigā
Zemes virsū.
Un nevis lēdijas
Un džentlmeņi.

Ak tu, mūsdienu sabiedrība,
Nolādu es tevi par to, kāda esi!

Pārmetīsi man, ka dzīvoju pagātnē,
Bet vismaz tā ir ideāla,
Jo aizmirstu es slikto,
Labo noglabājot jo dziļi
Savā smeldzošajā sirdī!

Kaitināšana

Es nezinu, kā man tas sanākt var,
Un mani tas dienu no dienas vēl skaņ.
Pa labi, pa kreisi man kaitināt nākas,
Bez domas, bez iemesla allaž tas sākas.

Nekad es tās atelpas nedabūju,
Kaitinu balodi, kaitinu dūju.
Kaitinošs esmu es pats jau no skata.
Nojaušu, pat ja to nepasaka.

Lai izbēgtu beidzot no apstākļiem šiem,
Uz savējiem nabaga kamiešiem
Man vaj'dzētu citādu dzīvi nu velt
Un nedzertu vīnu pie lūpām sev celt.

Iespējams, kaitināt citiem un jums
Ir savāds, bet piešķirts man uzdevums.
Es zinu - līdz galam to nepaveikšu,
Bet vai pats no sevis reiz kaitināt beigšu?

Kā acumirkļis īss

Kā acumirkļis īss
Paskries šī dzīve.
Jau pusmūžā draugi,
Ko redzu kā bērnus,
Ar kuņiem mēs kādreiz,
Līdz durstīja sānus,
Skraidījām apkārt.
Tas liekas kā vakar.

Kā acumirkļis īss,
Guvusi spārnus,
Aizlidos dzīve.
To zinu es labi,
Jo vienmēr būs vēji,
Ap asi kas griezīs
Šo pasauli ātrāk.

Kā acumirkļis īss
Aizvadīs dzīve
Viņšaulē sevi.
Kā gan tā drīkst?

Kā uz delnas

Es jūtos kā uz delnas,
Jā, kā uz kāda galda,
Kur operē nu mani
Šīs zemes ķirurgi.

Tie nāk kā tādi velni,
Man ārā laužas vaidi
Kā baidi liktenzvani,
Kas atskan naktsmurgos.

Tev šodien svārki melni,
Tu saķer mani, svaidi
Uz operācijzāli,
Kur smagi noguļos.

Tu šādi naudu pelni
Un nešķīstībā smaidi,
Un apkārt tumši stāvi
Nu mani novēros.

Uz galvas sāk birt pelni,
Nāk ķirurdziņi slaidi,
Un, jūtot savu nāvi,
Es labprāt izrautos.

Pie tavas delnas tomēr
Es pieķēdēts tā baigi.
Kam uzšķērst mani ļāvi?
Es tagad nošautos.

Krogusdziesma

Tev ģeniālas atziņas dzērumā nāk -
Cik skaista tai žūpībā dzīve!
Un, dzerdams jau kārtējo pudeli,
Tu prāto, cik laba šī brīve.

Nekad tajā reibumā nenāk tev miegs,
Jo iekaist tev skurbumā prāts.
Neviens tak vēl iedzert tev neaizliegs
To vīnu, aizvien kas ir salds.

Ielej pa mēriņam, ierauj pa graķītim,
Iedzer uz veselību!
Līksmo un svini, un uzkod pa gurķītim,
Dzīro par neprātību!

Kas gan no tā, ka tavs solis ir grīļīgs
Un elpa pa gabalu smird?
Tev balss vēl aizvienu skan tālu jo tālu,
Kad gribi - ikviens tevi dzird!

Tik atceries, ejot no krogus uz krogu,
Un skandinot pudeli līdzī,
Ka kādudien, lūkojies tajā jo dziļi,
Tu sevis vairs nepazīsi.

Laiki, kas miruši

Man mācas virsū laiki,

Kas sen ir miruši.
"Nē! Nē!"
Es izkiedzu bez skaņas.

Tais laikos pusnakts dzīlēs
Vīd tumša pilsēta,
Tur neatgriezīšos
Pie pilna saprāta.

Es pavēlu jums, laiki,
Iet atpakaļ, un viss!
Jūs esat miruši!

Ir vietā jauni laiki,
Kam nakts vairs nestāv klāt.
Pat, ja satumst krēsla,
Tā elli nesāks krāt.

Lalulī

Lalulī, lalulī!
Skan saulē putnu vīteri,
Un parka kokos vāveres
Jau saviem bērniem riekstus nes.
To visu gan nav manījis
Kāds vecs un resns pīpmanis.

Kad gaŗām parkam aizsoļo,
Viņš idilli tad sakropļo.
Jo tur, kur tikko plauka krūmi,
Skatu aizsedz biezi dūmi.

Bet vējiņš atkal ādu glāsta,
Ceriņziedu smaržu bārsta,
Tomēr drīzi pagaist viss -
Smird ļoti skrandains klaidonis.

Bet, klau, kā bērni smilšu kastē
Čalo, smeļ, ko cenšas paslēpt,
Taču blakus garlaicībā
Pagaisušā nevainībā
Sarunājas padauzas.
Top spēles salauztas.

Lalulī, lalulī!
Skan saulē putnu vīteri!
Bet ko dod gaismas prieki mums,

Kad blakus valda pretīgums?

Liekulis

Cēlās liekulis no rīta,
Teica - dzīvi mainīšot.
Nems un mainīsies uz vietas,
Savus darbus spaidīšot.

Nomazgāzies skaidrā upē,
Noskalos kas pagātni,
Nešķiros vairs, kuņģi ļaudis
Nabagi vai bagāti.

Atmetīšot smēķēšanu,
Mitēsies ar vēju skriet.
Divsejaino ūdens glāzi
Steigšot klozetpodā liet.

Sapratis, ka glumā daba
Liedz tam mīlēt, stirpi just,
Ieliks sevi prastos grožos,
Kas no vietas neizkust.

Nav jau viņš varbūt tik nelabs,
Acu skatu žēlīgu.
Var jau būt, ka taisījuši
Ļaudis viņu melīgu.

Nē, pie joda, nevar atļaut
Manai sirdij atmaigt tā.
Liekulis vien to tik iegrib -
Stūrēt mūsu apziņā.

Tomēr šoreiz viss ir citāds,
Liekulis jo gauži raud.
Nekad šis nebij' as'ras lējis!
Laikam ir, par ko tā kaukt.

Uzsāks nu viņš jaunu dzīvi -
To mēs visi redzēsim.
Skatīsim to jaunā vaigā,
Bet vai viņam ticēsim?

Lielākais atskaites punkts

Lielākais atskaites punkts
Ir kamols kaklā rūgts;
Kad pagātne pakājē brūk,
Uz priekšu vajag mukt.

Mūžības krustceļu tēls
Ir plosošs, virzošs, kvēls.
Lai lejup to notekā sūktu,
To dēvē par atskaites punktu.

Tas jēdzīgs un derīgs var būt,
Ja pārējie punkteļi zūd.
Tam jābūt vislielākajam
Tam tavam atskaites punktam.

Treknu to zīmē zem sevis
No nastas, ko liktenis devis.
Kad stāvēsi bedrē jo dziļā,
Būs jādodas jaunajā ceļā.

Lielākais atskaites punkts
Būs ļoti smags un grūts,
Bet pagātnes vairs nava.
Tik sirdsskaidrība tava.

Mana mīla

Nezinu es, mana mīla,
Kādēļ man ar aci miedz;
Es tak tevis nepievīlu,
Bet tu jau pār lauku diedz.

Tavi mati vējā plandās,
Tavas lūpas saulē mirdz;
Man pa iekšām kaut kas vandās,
Liekas - tā būs mana sirds.

Pavasara zemē mitrā
Paliek pēdas nospiedums;
Tajā krājas mīla stiprā
Un tavs lielas noslēpums.

Neapzinies varbūt pati,
Cik daudz gaismas nes sev līdz;
Pilni neredzamie rati -
Spozme pāri smelsies drīz.

Mīkla diža tu man esi,
Te tu esi, te vairs ne;
Kad man sirdi vajā vērsi?
Esi mana nākotne!

Cik gan ilgi es tā dzīšos?
Nopakaļ tev zāle vīd;
Asaras man acīs riešas,
Nevar laimi atpazīt.

Attopos es vidū džungļu,
Vairs man tevis neredzēt;
Ne baudīt vairs saldo augļu,
Ko spēj mīla izaudzēt.

Mana mīla, tagad zinu,
Kāpēc gribi projām diegt:
Tev tīk mani atstāt minam
Un ar aci brīžiem miegt.

Mans draugs!

Mans draugs, mēs atkal tiekamies
Pēc gadiem, kuŗiem patīk skriet.
Kur pazudis tu bijī, draugs?
Kur lemts bij' tavam ceļam iet?

Kā laiks ir tevi mainījis,
Nudien, tu liecies itin svešs!
Vēl kādreiz bijī gludi skuvies,
Tagad noaudzis kā mežs!

Jā, nav jau laika pagājis
Tik daudz, kā pirmā brīdī šķiet.
Bet kāpēc tev, kas bijī runīgs,
Spītīgi vēl mute ciet?

Draugs, tu tikai jaunā neņem,
Tomēr esi kļuvis vecs.
Kāpēc šķībi skaties tad,
Kad jaunie pāri dejā lec?

Krunkaina tev piere visa.
Kādu dzīves nastu nes?
Esam viena vecuma,
Tak paskaties, cik mundrs es!

Mans draugs, nāc, iesim parunāt
Par to, kas nomāc sirdi tev.
Ir jāstāj grūtiem laikiem pretim,
Jāmāk smiet un piedot sev.

Mazmazītiņš uzdevums

Mazmazītiņš uzdevums
Tev priekšā tagad stāv -
Pasauli ievirzīt
Pareizās sliedēs.

Lai tas top tavs pienākums,
Jo cita tev tak nav -
Apkārti ievīstīt
Rozēs, kas ziedēs.

Pienāks tev tad vērtējums,
Kas vai nu tālāk raus,
Vai gribēs projām dzīt.
Varbūt tas biedēs...

Pasaulīgais labojums,
Lai dienās gaismu krāj.
Tumsību pusnaktīs
Gan pats laiks klievēs.

Mīlestības varā

Stiepju roku, skrien man klāt
Sen neredzēta mīlotā;
Tā apskauj mani, skūpstiem klāj
Un mīlestību sirdī krāj.

Pretim saulei dodoties,
Viens otram gribam atdoties;
Nav bēdu, rūpju, sāpju bijis,
Viss ir skaists un rāms, un dzijs.

Tikai tagadne vairs pastāv,
Dvēs'lei miers, kad jūras krastā
Svētlaimības priekšvakarā
Esam mīlestības varā.

Mīļā dūja!

Mīļā dūja, lūdzu tevi -
Izrauj mani no tās vecās
Saldsērības nagiem.

Mīļā dūja, plēs tos jokus!
Nebēdā ne nieka!
Tikai tas man nesīs
Gana daudz tā jaunā prieka.

Melanholijā es griežos,
Pagātnē, kas ideāla
Un sagrozīta manā prātā.

Atmiņās es dienām slīgstu,
Tajā saldmes sērīgumā,
Tur, kur allaž šķietu vadām
Liegu, rāmu vas'ras dienu.
Bez vēja pūsmas, mākoņiem
Vien siltā, veldzējošā gaisā.

Mīļā dūja, lūdzu tevi -
Nes pār mani jūtu vētru,
Negaisu, kas plosīt sāks!
Dzimtā upe uzbangos,
Un jutīšu, ka nevaldos..

Mīļā dūja,
Ak, lūdzu tevi!...

Nāk smaržojošas jaunkundzes

Nāk smaržojošas jaunkundzes
Kā ziedi pašā plaukumā
Ar šķelmes pilniem skatieniem
Un grāciju ik augumā.

To acis straujus zibšņus met,
To mati vējā plivinās,
Un atskārstu, ka tik ap viņām
Manas domas ladinās.

Tām lūpas saulē zaigojas,
Un smaidi traki žilbina,
Un nezinu, no viņām kuģu
Lai šai mirklī bildina.

Neloģiskos teikumos

Neloģiskos teikumos
Tu mīlai himnu raksti,
Un ik pa brīdim papīrā
Ar pildspalvu tu baksti.

Tu slavē mīlu, cildini,
Tā jāmeklē mums katram,
Ir jāmīl, jācer, jālolo
Un jābūt jūtu skartam.

Vai zini maz, ko runā tu,
Tu esi tikai bērns!
Tu domā, tik ka mīlestības
Dēļ ir dzīvot vērts?

Vai apzinies, cik ciešanu
Tā lieta nodara?
Tā dzīves sāpju grāmatas
Visdižā nodaļa.

Tu met to rakstīšanu malā,
Kamēr laiks vēl ir,
Jo saldus augļus mīlestība
Visiem nepiešķir.

Nepastāvība - pasaules bauda

Nepastāvība - pasaules bauda.
Kā klaidoniem nauda -
Necerēta, negaidīta,
Reizēm spontāna.
Tevi un mani
Tā pārdienām nomāna.
Kā no velna.

Nepastāvība!
Ai, kā tev skauda,
Pa spalvai kad glauda
Ne tev, bet statiskumam
Mana rāmā roka.
Tikai nenosmoc!

Nepastāvība.
Vai tā ir jauka?

Tā cilvēkus slauka
Vienā čupiņā
Un rīkojas kā iegribas,
Atstājot neziņā.

Bet vieglāk to izbaudīt,
Nekā noglaudīt.

Netaisnības pavēnī

Netaisnības pavēnī
Mēs pasmaidām cits citam
Un izliekamies mīloši
Un liegu domu ieskausti.

"Nāc tuvāk, izrunāsimies
Un dzīsim projām ķibeles,
Kas dienās sauli aizēno!"

Kā tad!
Tā laika šķiešana,
Jo katram rūp tik labums savs,
Kaut nāktu klātan pasaul's gals,
Un elles liesmās degtu viss.

Varbūt tad tikai tad kāds kliegs,
Ka vajadzēja citādāk
Mums visiem sacīt, darīt, spriest,
Un nevis velti laiku šķiest.

Par tevi un mani

Saldsērīgs un laimīgs rīts uz mūsu zemes aust,
Es negribēju - tici man - tev doto vārdu lauzt,
Un negribēji toreiz manim atvadvārdus paust.

Tā domās grimstu šorīt,
Kamēr gaismas ziedi plaukst.

Sirds manī vārās, irst un plaisā
Tā kā karsēts stikla trauks,
Liekas - viņa tūlīt kliegs,
Pēc tevis vēlreiz sauks.
Un zinu to, ka jūtas tevī
Mirdz kā ziedošs lauks,
Bet novītušās rozes tur

Vairs mūžam neizaugs.

Mēs cenšamies viens otru aizmirst,
Laiks mūs tālāk rauj,
Bet piedzīvotais, pārdzīvotais
It kā tuvāk kļauj.

Pirms dodies rīta gaitās turp, kur gaisma tevi skauj,
Saldsērīgās atmiņās vēl kavēties sev ļauj!...

Pianists

Uz izgaismotas skatuves
Kāpj slavens pianists.
Par spīti lielam vērienam,
Joprojām kāds to nīst.

"Pianistiņ, pianistiņ!
Spēlē vēl un vēl!
Mēs gribam dzirdēt Šopēnu,
Čaikovski un Forē!"

"Ne tik ātri, publika,
Būs koncerts arī rīt!"
"Pretī nerunā, ja esi
Pianists tu īsts!"

Un spēlē lielmeistars vēl ilgi,
Ārā metas tumšs;
Mainās publika un laiki,
Mūzikis top skumjš.

Ir tehnika tam izcila,
Un stils jo meistarīgs,
Bet nevar visiem izdabāt
Ne Lists, ne Brāmss, ne Grīgs.

"Ko apstājies un blisinies?
Jel spēlē, muzikant!"
Un spēlē tālāk pianists,
Līdz vāka cirtiens skan.

Pilsēta

Pilsētas aura ir īpatnēja.
Kādēļ gan tūkstošiem namu te sēja?

Nebīstas gan it nekāda tā vēja;
Ātra tā, paliekoša un spēja.

Drudzis un steiga, un drūzma, un mūri,
Piesārņots trotuārs un ģīmji vien sūri.
Pa laikam tā pilsēta parāda dūri,
Ieslogot cilvēka dvēseli būrī.

Starp namiem un laternām
Nav iespējam palēnām
Mierā bez steigas
Pavadīt laiku, kas
Neredz sev beigas.
Cauri tai dūmakai
Traucas tas, pienākot
Apkārtnei drūmakai.

Vara vēl pieder tai
Steidzīgai pilsētai.
Kamēr tā nesagrūs,
Trauksme tās sirdī būs.

Priekšmets

Šodien krīt no plaukta priekšmets
Reizes divsimt trīsdesmit.
Spogulī man sevis pretmets.
Klau, kā pulkstens sit!

Tas nosit lejā vēl vien' reizi
Dārgo priekšmetu,
Kaut gan tiešām dikti steidzu,
Lai to noķertu.

Uzkrīt tas uz metālkaltas
Zemē raktas ieejas,
Kur iekšā manas domas šodien
Juku jukām salejas.

Es sāku sist pa lodziņu,
Kas ejai priekšā aizdarīts,
Un atskāršu, ka neziņā
Ir priekšmets zudis nemanīts.

Es dauzu stiprāk, lietum līstot,
Kliedzu smeldzi, jautājot,
Kur jēga un kur sūtība,

Ko izmisušie meklējot.

Te pēkšņi topu sadzirdēts -
Vismaz tā gribas nodomāt -,
Jo spoža gaisma izšaujas
No loga manā nomodā.

Un pamanu, ka nava zudis
Priekšmets, krist kam gadījās,
Jo atbildē, ko gaisma sniedza,
Nu viņš plaukstā rādījās.

Puķēs

Es no metīšu drēbes
Un aiztaisīšu acis.
Un iekritīšu puķēs,
Kā apmātībā velšos
Caur smaržojošu lauku.

Jā, sadzels mani bites,
Un kamenes ar' durstīs,
Bet tauriņspārnu pūsma
Kā glābējroka droša
Tad sāpes remdēt mācēs.

Nu veļos es pa lauku,
Jo gribēju tā darīt,
Kopš dienām, kuŗas manim
Sen plēnējušas gaisā,
Bet tagad prātā jaucas.

Te jūtu - lietus atnāk
Un puķes ziedus aizslēdz,
Un, mani sadzēlušas,
Kā kamenes, tā bites
Nu steigšus projām vācas.

Te pārstāju es velties,
Jo tauriņu vairs nava.
Tie arī aizskrējuši,
Lai cauri neizmirktu
Un atgrieztos vēl reizi.

Nu sajūtu es sāpes,
Kas plosa mani visu -
Gan ķermeni, gan prātu.

Tās piespiež atvērt acis,
Un as'ras ārā laužas.

Tās sajaucas ar lietu,
Un nāk no siržu sāpēm,
Un kliegzieniem no dvēš'les,
Bet ne tik daudz no bišu
Un kameņdzēlieniem.

Kur pagaisa tās dienas,
Kas vasar's vidū siltas
Ar tauriņspārnu pūsmu
Un smaržojošu gaisu
Ne reizes nepievīla?

Zem tumšās debess velles,
Uz kuŗu klīst man domas,
Es elsojot nu lietū
Joprojām gauži raudu
Sen aizmigušās puķēs.

Relativitāte

Viss relatīvs ir tā, ka rieb j -
Nenofiksējams un blāvs.
Un kamēr laiki sevi stiepj,
Tiem virsū mācas telpas stāvs.

Kāpēc daži apstākļi
Ir relatīvāki
Par visiem citiem apstākļiem?
Tas liekas nelāgi.

Tev relatīva dzīve ir,
Un relatīvs mans teiktais vārds.
Un šķietami tu lapas šķir,
Kad gaisā virmo šķietams smārds.

Man relativitātē riebjas
Vadīt savas dzīves dienas,
Bet kur tad vispār tas pats vecais
Relatīvums nepiedienas?

Lidināties mērķu dzīti,
Akli, neglābjami stīvi,
Neredzot, ka jēgas nava
Meklēt ideālo dzīvi.

Jo vienā jaukā pēcpusdienā
Griezīsies viss kājām gaisā,
Un nemanot tu sāksi staigāt
Atmugureniskā gaitā.

Viss relatīvs ir tā, ka riebj.
Un konkrētību nevar gūt
Tie ļaudis, kas vēl sejas viebj
Un relativitātē sūt.

Rindas

Par piemiņu rakstu es rindas šīs
Un par dienām skrienošām.
Nekad man neviens viņas nelaupīs -
To stāstu zvaigznēm krītošām.

Par atmiņām, domām un cerībām,
Kam piepildīties lemts,
Tu lasi bez izbrīna, nemanām,
Kā naivums rokā kampts.

Tu gleznotu - būtu tas tīrais nieks,
Kaut pirmoreiz to darītu.
Un saulainā dienā man dzejas prieks
Dzīs projām tukšo sajūtu.

Bet prāts man arvien vēl ir nemierīgs,
Par spīti spožai saulītei.
Tev rakstu un rakstu es rindas šīs,
Un lūdzu - neaizej.

Romantiķa kļedziens

Es esmu romantisks, vai dzirdat?
Es mīlu kā neviens!
Es pasauli redzu tik jūsmīgi,
Nekad nav sirdij miers!

Es kļedzu jums, saucu un skaidroju,
Ka esmu romantisks,
Vai nesaprotat, ka spārnotā zaigā
Tik tiešām ir krāsots man viss?

Vai neredzat lirisko tēlu, kur esmu

Es atradis sapņaino mīlu?
Vai tiešām jūs nedzirdat saldeno dziesmu,
Ko dziedu ik brīdi es mīlu?

Kas vainas ir fantāzijai un sapņiem?
Es lidoju, mīlu un ceru.
Es neslēpju sentimentālo dabu,
Vai būs man tas jāteic ar varu?

Es romantisks esmu, vai dzirdat jel mani?
Es traucos, es meklēju, tiecos!
Es romances dziedu, kad izpaužu jūtas,
Pie mīlestības dzēriena liecos.

Kam neticat manim, kam apšaubāt to,
Ko saka man kvēlošā sirds?
Uz pasaules jūsmībām nepienāks beigas,
Jo vienmēr būs zvaigznes, kas mirdz.

Rudens vētra

Klau, klusums kliež
Pirms rudens vētras,
Bet negribu
To šobrīd sadzirdēt.

Jo debesīs
Vēl nebeidz putni diet.
Atvasara veldzē,
Kaut grib tā projām skriet.

Mēs esam vēl kopā
Kā divas lapas kokā,
Bet rudens mūs atraus
No mīlestības zara.
Un krītot domas sajuks mums,
Un šķiršanās būs tikai
Laika jautājums.

Vēl klusums kliež,
Tas brīdina
Par rudeni,
Kas mīlu zudina.

Tas ceļu klāj
Ik saltai nelaimei.
Atvasara, lūdzu,

Vēl projām neaizej.

Mūs nesīs rāms vējiņš,
Kas drīz sāks vētrai ļauties.
Vairs nebūs nekā mums,
Kam salā tuvāk kļauties.
Viss zudīs vētrā negantā,
Un tāpēc - kamēr mēs
Vēl esam divatā - ...

Saskatīšanās

Braucu pilnā vilcienā,
Lai aizbēgtu no pilsētas.
Bij' atvasara sākusies,
Ko neaptumšoja nekas.

Tu brauci pilnā vilcienā,
Tev seja saulē laistījās.
Bet tomēr tavas actiņas
Jo skumjas, skumjas taisījās.

Mēs saskatījāmies, un šķita mums,
Ka nav nekā uz pasaules,
Kā tikai liega burvība,
Ko slēptais skatiens sevī nes.

Bet pazuda viss ātri vien,
Tev ārā izkāpt bija lemts,
Un laimes brīdis izzuda,
Tā īsti rokā nesaņemts.

Kāpēc tu ļāvi rudenim,
Klāt debesis ar mākoņiem?
Ja tiksimies mēs vēl kādreiz,
Tad lidosim mēs pāri tiem.

Spārnus sevīm neapgriez

Spārnus sevīm neapgriez,
Aizver acis, notici,
Ka tu gaisā pacelties
Spēj no savām sajūtām.

Dvēseles tad augšā ies,
Bet ne no dzīvēm pabeigtām.

Vēl laika pietiek tām.

Sajūtspektrs pārāk plašs,
Noskaņojumiem tāpat.
Tomēr izbeidz dzīvi dažs.

Aizver acis, nerunā!
Domas bezgalībā skries,
Nenonākot pretrunā.

Dzīvīb's kausu nepielies
Ceļš, kas kāju mīts,
Tikai tas, kas gaisā skries.
Spārnus sevīm neapgriez.

Šorīt visa pasaule aizgulējās

Šorīt visa pasaule
Aizgulējās
Vienlaicīgi
Roku rokā.

Visi modinātāji
Izdomāja
Nenozvanīt
Draugu lokā.

Savāda šī naksniņa
Tiešām bija.
Bezgalīga.
Tavās domās.

Piecēlušies sapratām -
Nava laika
Brokastīnām
Labā omā.

Liegums rītā piecelties
Taisnīgs laikam.
Kamēr miegains,
Jābāž somā.

Aizgulējāties nu gan,
Bijām laiski.
Iejutāties
Cītās lomās.

Tapt ķermeniski svarīgam

Tapt ķermeniski svarīgam
Ir pienākums, kas jānes līdz
Sev atlikušā gājumā
Kā kaut kāds neizprotams mīts.

Man šķiet tā dziļa sodība,
Ka iegrožo mūs ķermenis,
Jo tajā gara gādība
Gan neatspoguļojas vis.

Kļūt saskatāmi garīgam
Ir pakļaut sevi izsmieklam,
Jo laikam ļaudis mūsdienās
Grib vairāk ticēt Frīdriham.

Bet drīz nāks beigas zīmoliem
Un elkdievību standartiem,
Un dizaineru drēbes kļūs
Par nederīgiem lanckariem.

Tad ķermeniski svarīgam
Tapt nebūs vairāk nozīmes,
Un pienākumam garīgam
Būs vieta uz šīs pasaules.

Tas mīļais laiks

Klavieŗvāka atspulgā
Iet atpakaļ tas mīļais laiks.
Atmuguriski un lēnām.
Nesteidzoties.
Basām pēdām.
Sekundi pēc sekundes
Kā lāses, nejauš' izlietas,
Tas savāc visai rūpīgi.

Nu galva griežas juceklī -
Tu padomā - no jauna iznāks
Atkal visu piedzīvot!

Būs jāizdomā sakāmais,
Lai nemaisītos vecais gaiss,
Kas, lai gan vakar projām stumts,
Nu rādās kā tavs dakstiņjums.

Vienīgi būs tiešām žēl,
Ka tas, ko krājām nākotnei,
Nu sarukt sāks un izplēnēt,
Un nākamību cieti vērt.

Tik pagaidiet

Tik pagaidiet - jūs redzēsiet,
Ka atkal kļūšu jauns!
Es nenovecošu nekad,
Jo jaunība vēl sauc.

Man dārzā ozols salapos,
Kaut apkārt valda sals,
Un tajā dzenis laidīsies
Un jaunu dziesmu kals.

Man sirmie mati melni kļūs,
Un pieaugs kaulos spēks,
Un, satriekts lupatlēveros,
Tad zudīs vecais rēgs.

Tas pinies bij' pa apziņu
Un līksmot traucējis,
Bet tad, kad viņu dzīšu prom,
No jauna sāksies viss.

Tik skatieties un vērojiet -
Es kļūstu atkal jauns!
Man dzīves ceļš vēl sākumā,
Kur jāsoļo būs daudz...

Tikai kas ķīvējas, mīlējas

Tikai kas ķīvējas, mīlējas,
Jo ideālu kopdzīvju nav.
Ir jāstrīdas, jākliedz un jāpārmet,
Lai būtu, kur sajūtām augt.

Ja nebūtu ķildu, tad nebūtu arī,
Kam piedot, kad dusmu vairs nav.
Un piedošana ir tā - liec aiz auss -,
Par mīlu kas rūpējas jau.

Pat nedomā vispār par bezgalīgu

Divatā vadītu laimi,
Jo kamēr tu noklusē melus un sāpes,
Pie reizes tu mīlu prom gaini.

Tu atceries labi, ka pasaulē šajā
Iet rokrokā labais ar ļauno.
Un tāpēc es saku - par laimīgu mīlu
Vien muļķes un vientieši baumo.

Vakars un laivinieks

Vilkābeles ģīmetnē spīd jūras viļņu mirdzums maigs,
Un, redzot putnus lidojam, top patīkams šis vakarlaiks.

Vakars tad, kad top par nakti, paliek arvien mazāk draisks,
Citreiz velkas lēni tas kā agri cēlies pastnieks laisks.

Drīz pienāks nakts, kam divas dabas - romantisks un baigs tai vaibsts;
Jūras vidū laiva slīd, kam tumšais drēgnums nepielaists.

Tur laivinieks sēd sirmu galvu, cienīgs, vientulīgs un slaidis,
Tam airējoties, turpina iet laivas ceļš uz priekšu raitis.

Domu pilna laiviniekam galva tā kā svina maiss,
Prātu mierina vien tas, ka apkārt valda svaigais gaiss.

No laivinieka rokām pēkšņi izkrīt airis, vaļā laists;
Ko gan domā laivinieks, kas jaunībā bij' bijis skaists?

Par spīti visam, viņa sejā spulgo sentimentāls smaids,
Saulei lejup laižoties, no viļņiem atskan jūras vairs.

Velns parāvis!

Velns parāvis!
Pie joda! Pie joda! Pie joda!
Es nolādu tevi, dzīve!
Es neprasīju tevis!
Es nelūdzu tevis!
Par ko man tāds sods,
Ka eksistēt nākas?
Dzīvība jāvelk,
Šai tumsā bez bākas.

Dzīvīte, dzīvīte,
Šūpojos tevī,

Bet labāk jau šūpotos
Aizkapa viļņos,
Kas solīti katram
Pēc nopelniem saviem.

Ak, cik es pareizi
Dzīvojis esmu,
Cik labestīgs, sirsnīgs
Un mīlošs es bijis.
Tomēr neviens man
Nu itin nekā nav
Iepretim devis.

Zinu, ka balvu
Es saņemšu kādreiz,
Notiks tas nomirstot,
Ieslīgstot nāvē,
Kas atpestīs mani
Nu šīssaules meliem.

Vides

Kāpēc vidēm piemīt sejas dažādas?
Kā teikumi, kam pieci vārdi,
Tās pavisam var būt nelāgas.
Tur ļaudis allaž dzīvo vārgi,
Kuņus rokā meklē likstas visādas.

Bet vides var sniegt arī patvērumu,
Izjūk kad piecvārdu teikumi.
Iznīdē vides šīs satraukumu,
Ko izveido bezgožu veikumi.

Kā pateikt "vides" ģenitīvā?
"Vižu"? "Vidu"? Ir kā ir.
Vidēm patīk slepenībā,
Atliek grūtas lapas šķirt.

Vides ir tādas, kā redzam mēs tās.
Tās definē pasaules reālas,
Un katram no mums tās ir savas un legālas.
Līdz bezgalībai būs tā.

Vientulīga apātija

Vientulīga apātija

Bezmērķībā jaucas,
Viltus jūtu uzplūdos
Skrien dienas aplam daudzas.

Bez cerības un jēgpilnības
Satumst viss par ātru,
Un neredz vairs virs horizonta
Mīlas sauli sārtu.

Kam tiekties, censties, mēģināt,
Lai kaltu nākotni?
Vairs neaizdzīt no pusnakts debess
Baiso mākonī.

Tas mākonis, kur atspulgs mans,
Vēl ilgi gaisā būs,
Tas nolemtībā, nogurumā,
Tikai lielāks kļūs.

Tas tumšos apveidos vēl milzīs
Tad, kad zvaigznes riet,
Un vientulīgu apātiju
Mūžam nebeigs liet.

Vientuļnieka dziesma

Ir liegta man mīla, tik daudzi ko lolo,
Ir liegts man tās kausu pie lūpām sev likt.
Nu, kāpēc gan viņu sev, dzīvības doto,
Es redzu kā purvu, kur akačos stigt?

Nespēju iemīlēt personu, kuŗā
Ir ieslēgtas manējās domas.
Kā lai tad iemīlu būtnes, kas mācās
Tās daiļuma piešķirtās lomas?

Kā lai es iemīlu ļaudis sev apkārt:
Zobgaļus, dievietes, vīrus uz goda?
Prātoju, gribas kad degunu nokārt,
Kā izbēgt no nīstamā soda.

Nedz ļaunuma, kauna vai dusmu man nevaid
Tai sirdī, kam vaicāju es:
"Kāpēc pie miera, ko mīla dod, nelaid
Un kurp gan tu mani vēl nes?"

Ir liegta man mīla, kas brīnumus dara,

Ir liegts man tās līksmībā diet.
Kad lūzīs šī bezgala ledainā vara,
Kas tura man acis vēl ciet?

Viltus mīla

Patiesa mīla ir iespējama,
Bet tikai sapņu līmenī.
Ir zudusi mīla šai laikmetā,
Ak, vaimanā, vaimanā vēl!

Romantiskās vakariņās
Paraugies, kas blakus sēž,
Uzticības solījumi
Kamēr jūsu saiknes dzēš.

Tu rādi otro pusīti
Un lielies, lepojies,
Un neapjēdz, ka strupceļā
Nu tava dzīve ies.

Skrien pretim aklai kopdzīvei,
Kas dreb kā apse vējā!
Svētlaimības klātbūtnē
Tu griezies gaidu dejā.

Skrien atzinībai pakaļ tu,
Kā skrien pēc mīlas viltus!
Skries likteņtiesa ātrāki,
Lai mīlētājus šķirtu.

Patiesa mīla ir iespējama,
Tik ne šajā pasaulē.
Raudiet jel gauži, jūs, nabaga sirdis,
Un vaimanājiet vēl!

Viltussirds

Tā kā īstens viltvārdis
Tava sirds nu pukst.
Kas to bija pārvērtis?

Tur arvien vēl kust
Melnu darvu vārījis
Vārds, kas sācis kust.

Mēli esmu norijis,
Kas nu tālāk būs?
Visu esmu pateicis.

Viltussirds nu žūst,
Žūst tai līdzī ķermenis,
Debess pāri grūst.

Gaismā laikam tagad viss.
Kaut gan gars mans lūst,
Beidzot būšu aizbēdzis.

Kā var būt, ka pukst
Sirds, kam cauri izskrējis
Šaviens, dziļi rūgts?

Naivi biju cerējis,
Atpakaļ ka lūgs
Viltussirds, kam apnicis

Viss.
Itin viss.

Viss ir tik skaists

Viss ir tik skaists,
Ka raudāt gribas,
Un vēl kādam
Salauzt ribas.

Viss ir tik jauki,
Ka neprāts mācas.
Gaidpilnība
Neaizvācas.

Pasaule ir brīnišķīga,
Tomēr smeldzē
Kliegt es vēlos,
Raudzīdamies
Mīļos tēlos.